

ARVEN

fra

Helga Vestreng

Henry Vestreng

© Henry Vestreng – 2011

ISBN 978-82-996017-6-4

Utgitt av:
Henry Vestreng
www.vestreng.no

Produksjon:
Bergersen AS, Asker
www.bergersenstrykkeri.com
Omslagsfoto: © Dag Taubo, *Syriner i blomst*.
Papir: 90 g hvit offset, Amber Preprint

Innhold

Forord	7
Innledning	9
Omtale av Helga Vestreng	15

Diktoversikt

Høytider

Nu nærmer det seg jul	19
Adventsllys har brent	20
Julegater skinner	22
Betlehemstjernen.....	23
Langt tilbake i slekters gang	24
En stjerne lyste	25
Nyttårstanker	26
Juleglede	28
Nyttårsklokke kimer.....	29
Såret for oss.....	30
En kjærlighet så stor.....	31
Tenk, det er påskemorgen	32
Påskesang	33
Påskemorgen	34
Påskemorgens under	35
Alene, Jesus, du led.....	36
Pinseglede - høytidsdag	37
Pinsedag	38
Min barndoms pinse.....	39
Pinsemorgens sol	40
Ingen årstid er så vakker	41

Ettertanker

Blomster fra en liten barnehånd	42
En trådløs telefon	43
Det var en helt alminnelig dag	44
Si aldri at tiden er lang	46
Minnene	47
Har du prøvet å være glad?	48
Kva gjær vel om eg vaka må.....	50

Gud som har skapt oss	51
Lørdagsstillhet - helgefred	52
Gi deg tid til å sende!	54
Husker vi å takke?	55
Bønn	56
Tenk hvor tide svinner	58
Timene blir til dager.....	59

Personlige minner

Om jeg skulle dø i dag	60
Sykebesøk	62
Den samaritanske kvinne	63
Våkenatt	64

Naturopplevelser

Et lite fnugg av nysne	65
Det anger av vår	66
Du april - du april.....	68
Våren.....	70
Vårlengt.....	72
Ja nu er våren kommet	73
Tenk enda en gang	74
Hvem kan møte våren uten glede?	76
Velkommen du stær	77
Småfuglene våre.....	78
Sankthans	80
En liten fugl forvillet seg	81
Jeg hørte det første ko-ko.....	82
En stille sommerdag.....	83
Sommeren 1985	84
En takk for sommeren	86
I regnbuens vakre farger	87
Rosen.....	88
Høsten er kommet	90
En septemberdag	91
Nå faller mørket på	92
Kan en vente noe godt i november?.....	93
Du november.....	94
Finnes det noe så rent?	96
En vinterstemning	98
Blåveistur	100

Livets gang

En sår tid	102
Ottar på sjukehuset lå	104
På sjukestuen i Hemnes i Høland	106
Vesle Jorunn og de nye klærne	108
Bidrag til barneåret	110
Stille tyste stunde	112
Vi har ikke bestandig hverandre	113
Aldri en kjenner slik en fred	114
Det virkelige livet	115
Beredt til å leve	116
Himlen så klar, så speilblank og blå	117
Trenger vi en frelser?	118
Guds kjærlighet	120
En nyskapt dag	121

Prologer og misjon

Prolog til Hofmoen Kinaforening – 50 år	122
Prolog til 50 års jubiléet for Misjonssambandet	125
40 års jubileumsfest på Betel 1977	128
Løken kirke – 100 års jubeleum	130
17. mai fest på Betel	132
Familiefesten på Betel 4. april 1976	133
Åpningsord til Betel	134
Vær velkommen til julefest på Betel	136

Nasjonalfeiring

Norge mitt land	137
17. mai 1985	138

Familie

Barndomsminner	140
En blomst til Høland	143
Til slektstevnet i Hardanger	145
En sannferdig historie	147
Et liv med prøvelser	150
Små hendelser til krigens dager	152
Tilbake til krigens dager	153

Mors familie før de reiste fra Hardanger. Fra venstre: Jorand (mor), Olav, Knut, Ingeborg, Lars (far), Helga, Petter, og Borghild.

FORORD

Helga Vestreng, min mor, etterlot seg en mengde håndskrevne papirer som jeg har tatt vare på. Hun skrev i poesi og prosa – ting som er verd å berge fra glemselen. Jeg er kommet til at en del av dette fortjener å trykkes. Det er dikt som gjengir naturstemninger, barndomsminner, dagliglivet i helg og høytid, i sorg og glede, kjærligheten til fedrelandet, familien, venner, og ikke minst til misjonen hjemme og ute!

En trøst og styrke i hverdagens mange prøvelser er kjærligheten til hennes Frelser og Herre og håpet om det evige liv i himmelen: «Når himlen er oss kjær og lys og yndig, da bliver Herrens hær i striden myndig.» (Brorson).

Jeg fikk lyst til å sende hennes dikt videre, i håp om at de kan være til glede og oppmuntring, og også minne andre om hvor viktig og rik morsoppgaven er. Dertil også et sterkt ønske om at vi som bor og bygger i dette landet, må se hvor godt og rikt det er, og se den store oppgaven: å føre en fager arv videre til nye ætter.

I boken er det en innledning med opplysninger som vil hjelpe leserne til bedre å forstå bakgrunnen for diktene.

Diktene i denne boken er den åndelige arv som Helga Vestreng etterlot seg, og som nå gis videre til leserne. Mitt ønske kan best uttrykkes med Ivar Aasens kjente ord fra sangen «Dei vil alltid klaga og kyta»:

Lat det ganga fram, lat det siga!
Berre eitt eg ynskjer og bed:
at me ikkje so høgt måtte stiga,
at me gløymer vår fedrane-sed.

Lat oss ikkje forfedrane gløyma
under alt som me venda og snu,
for dei gav oss ein arv til å gøyma;
han er større enn mange vil tru.

Lat det merkast i meir enn i ordi,
at me halda den arven i stand.

Mor var i alle år aktivt med i virksomheten på bedehuset Betel på Moe i Høland. Hun var i en årrekke også leder for kvinneforeningen for Norsk Luthersk Misjonssamband. På denne bakgrunn er det en glede for meg å kunne gi alle inntektene som kommer inn på dette bokprosjektet til bedehuset for dekning av utstyr. I den forbindelse er det opprettet en konto nr. **1271.23.41323**, merket «Bedehuset Betel». Alle utgifter er for min regning.

Oslo, mars 2011
Henry Vestreng

Bak fra venstre: Egil, Simon (stefar), Helga (mor). Foran fra venstre: Ottar, Olav, Jorunn, Henry.

INNLEDNING

Henry Vestreng

Helga Vestreng, født Bjørkevoll den 15. oktober 1907 i Dimmelsvik (210 innbyggere i 1980) i Kvinnherad kommune, Hordaland, sør for administrasjonssenteret Rosendal i Hardanger. Hovedkirken i Kvinnherad prestegjeld i Rosendal er fra ca. 1250.

Hennes foreldre, Jorond f.1879 d.1918 og Lars Bjørkevoll f.1874 d.1959 flyttet til Mo i Høland, Akershus, sammen med sine seks barn i 1917. Da var Helga 10 år. De kjøpte gården Vestre Vestreng på ca. 200 mål jord og en stor og fin skog. Tettstedet Løken (407 innbyggere i 1980) med Løken kirke, er hovedsogn i Høland prestegjeld (2623 innbyggere i 1980).

Mor har skrevet følgende beretning om hvorfor de flyttet fra Vestlandet:

«Det var sommeren 1916 at vår familie var i Norheimsund og feiret bryllupet til Helga Aksnes¹ og Bertil Kvåle, og bryllupet varte i fire dager.

Jeg husker godt at karene flokket seg sammen – og far blant dem – og pratet ivrig om Østlandet. Jeg forsto at far hadde store planer. Jeg hadde ikke lyst til å flytte. Jeg var jo bare ei lita småjente da. Men små gryter har også ører. Onkel Mikael Aksnes hadde da kjøpt gården Titterud i Høland. Onkel Mikael var styrer på Solborg ungdomsskole ved Stavanger, så han kunne jo ikke drive gården i Høland. Broderen Olav Aksnes og søsteren Solveig reiste og drev Titterud.

Olav Svelland hadde reist tidligere og kjøpt en stor østlandsgård. Han reiste for Santalmisjonen. Kona var fra hjembygda vår, og var i familie med oss på fars-siden.

Tønnes Bjerkrheim, far til Trygve hadde kjøpt en riktig stor gård i Høland. Bjerkrheim og Svelland ble naboer. Jeg tror begge, både Bjerkrheim og Svelland kjente far godt, og var på jakt etter en gård til ham.

Så sommeren 1916 får far brev om at gården Vestre Vestreng var til salg.

Han reiste og så på den, og ble der i 14 dager for å hjelpe Andreas Vestreng med slåttonna. ...

En oktoberdag i 1916 reiste far, mor, Borghild, Knut, Ingeborg og Olav. Jeg husker godt jeg sto på en høy skrent så jeg kunne følge båten helt til den ble borte innved Rosendal. Jeg skulle på skolen like etterpå. Det var nok sårt at mor, far og søsken skulle flytte så langt av sted. Avstanden var jo så mye lengre da. Jeg husker jeg kom gråtende inn i skolestua. Læreren Peder Guldal trøstet meg så godt han kunne. Strøk og strøk på det lange håret. Jeg var så glad i ham, for han var så god en lærer. Jeg hadde brevveksling med ham så lenge han levde.

1 Helga Aksnes var søskenbarn til mor.

Ja, så var vi alene på Bjørkevoll i Dimmelsvik, bestemor, Petter og jeg. Vi hadde 3 kyr, sauer og gris, og en masse frukt. Så vi hadde nok å ta vare på. Det følte så ødt og rart, men vi måtte hygge oss sammen så godt vi kunne.

Til påske reiste Petter østover, for han skulle begynne for presten.

I juni 1917 kom far fra Østlandet, og da ble Bjørkevoll solgt. Bestemor og jeg fulgte da med østover, men bestemor skulle reise til bake. Høsten 1917 ble Kristian født.

I 1918 kom spanskesyken. Vi ble liggende alle. Petter sto opp og gikk til fjøset.

Folk var redd for smitten, så det var vanskelig å få hjelp. Petter døde den 6. november og mor den 7. november. Det var fryktelig – og jeg tenkte jeg kommer aldri til å kjenne meg glad igjen. Men livet må gå videre. Petter var så flink. Siste søndagen han levde, satt han og tegnet nytt uthus som skulle bli på Vestreng.

Borghild var også særs flink på skolen, men hun var ikke helt sterk.

Gården Vestre Vestreng var en spesiell fin gård på ca. 200 dekar jord og en stor fin skog som ikke hadde vært hugget på svært lenge. Det hadde tidligere vært lensmannsgård. En lav og stilig hovedbygning som står der den dag i dag, men uthusene var dårlige.

Ja, det var vondt for far da mor og Petter ble borte. Farmor kom til oss fra Vestlandet, og det ble vi svært glad for. Far måtte til å holde tjenestegutt, og Theodor Olsen var en flink gutt som blev hos oss i tre år. Da hadde han 100 kr. måneden og alt fritt. Jeg vet ingen som den gang hadde så godt betalt, men far var real. ... I 1920 giftet far seg på nytt².»

Etter endt skolegang på Hofmoen folkeskole, var det for mor å begynne i arbeidslivet. De første årene hjemme på gården og senere på ulike arbeidsplasser i Strømmen og i Oslo.

25 år gammel ble hun i 1932 gift med Ottar Vestreng, født 1. juni 1909, fra nabogården Nordre Vestreng. Her drev hun gården sammen med sin mann. De fikk fire barn før mannen døde 28. november 1941 i en alder av 32 år. Det femte barnet var da underveis og ble født i mai 1942.

Mor satt da alene igjen med fem barn i alderen 0 til 9 år: Egil født i 1933, Henry i 1934, Jorunn i 1936, Olav i 1938 og Ottar Helge i 1942. Gården Nordre Vestreng var på ca. 70 mål som hun da fikk ansvar for i tillegg til 5 kyr, ungdyr, griser, høner og 1 hest. Det var ingen barnetrygd eller støtte til enslig mor den gang.

Trygve Bjerkheim var til stede ved begravelsen av far. Etter begravelsen måtte han overnatte på Mo da veiene var så glatte at han ikke kunne komme seg hjem den dagen. Da skrev han diktet, *Og skogen susar yver nye ætter*. Det ble tatt inn i hans

² Kona het Olga Høilund f.1900 d.1996 Hun var datter av Sven Høilund som Trygve Bjerkheim forteller om i fire artikler i Indre Akershus blad 1.– 12. 1967 og i boken *Salig-Anna og andre fortellinger*, Lunde Forlag 1981.

første bok, *Landet og lyset*. Bjerkheim fortalte meg en gang, mange år senere, at foranledningen til diktet var min fars død. Det er gjengitt nedenfor.

Mor giftet seg i 1946 med Simon Vestreng (f. 1896 d. 1983). Han var fetter av min far. Han blev en ekstra god far for oss fem barn, og en god støttespiller for mor. Vi var alle så usigelig glad i Simon, som han ønsket at vi skulle kalle ham.

I 1950 kjøpte de nabogården Søndre Vestreng, som var eid av min far og Simons onkel. Vi flyttet over dit i 1950 fordi der var både større og nyere hus. Senere blev begge gårdene overført til min eldste bror Egil. Han bygde nye hus og drev gården i mange år. Nå er den overført til hans sønn Odd Sigbjørn. Som enke bodde mor i samme hus på gården helt frem til hun de siste månedene var på sykehjemmet på Aurskog.

Når mor begynte å skrive, vet en ikke, men jeg ser at hun hadde enkelte dikt i Indre Akershus fra 1955. Det første diktet som jeg har, er skrevet da far lå på Rikshospitalet i Oslo i 1941. Det heter *Alene med barna*, og er tatt med i boken.

Hun har nok hatt anlegg for dikting fra slekten på Vestlandet. Hennes morbror, folkehøgskolerektor Mikael Aksnes, skrev således en rekke dikt og sanger. To av sangene hans er kommet med i Sangboken: *Nå har du dagen, å, bruk han vel* og *Så mange gamle så einsleg går når det kveldar*.

Til hennes 70-årsdag fikk jeg laget et diktheft med tittelen *Blomster fra en liten barnehånd*. Det ble trykket i 200 eksemplarer. Heftet var ikke for salg, men blev gitt bort av mor og oss barna til familie og venner. Heftet inneholder 36 dikt, og de fleste av disse har jeg valgt å ta med i denne boken.

Da mor døde 16. mai 1998 i en alder av 90 år, etterlot hun seg en mengde håndskrevne papirer som jeg tok vare på. Jeg ble overrasket over å finne mye stoff, dels dikt, dels prosa. Dikt, prologer, minneord og sanger er laget til forskjellige anledninger i familien og i bedehus og kirke. Av disse har jeg nå i høst skrevet og registrert over 150 tekster på datamaskin. Deretter har jeg valgt disse som er gjengitt i denne boken.

Mor strevet med nattesøvnen helt fra den tiden da far døde, og igjennom hele livet. Mange av diktene kan være skrevet under nattevåk. Noen dikt har dikteriske svakheter som kan skyldes tretthet på grunn av søvnløshet. Men på grunn av det gode innhold er de likevel tatt med i boken. Tekster som ikke er kommet med i boken, er samlet i et hefte som vil bli fordelt til den nærmeste familie.

Boken er redigert ved at diktene er samlet under avsnitt hvor de synes å høre hjemme. Dessuten er tatt med en del bilder. Fotnoter er benyttet ved uklare punkter og for tilleggsopplysninger.

Diktene viser hvilket åndsliv som preget en enkel kristen bondekone som tidlig blev enke. De tegner et bilde av en personlighet som helt fra sin ungdom av er preget av et gudfryktig liv. Gjennom store og dyptgripende prøvelser gir hun uttrykk for hvordan troen på Guds løfter hjalp henne.

Høland opplevde flere vekkelse i tiden fra 1919 og framover til langt etter andre

verdenskrig. I 1927 kom emissær Oscar Rønning fra Hurdal til Høland. Utpå våren kom han til Hofmoen. Der ble mange omvendt³. Helga skildrer resultatet av vekkelsen i *Prolog til Hofmoen Kinaforening 50 år* til jubileumsfesten på Betel bedehus. Bedehuset ble bygget på Hofmoen i 1937.

Tønnes Bjerkrheim⁴ har en omtale av vekkelsene i Høland. Fra den spede begynnelse med fem medlemmer, vokste foreningen («Vårbud» som han stiftet i 1917) til 73 medlemmer ved tiårsjubileet i 1927. I denne periode hadde det vært vekkelser i bygden. I tillegg til Vårbuds 73 medlemmer, var det kommet til en kinaforening på Hofmo med 35 medlemmer, en ungdomsforening på 50 medlemmer, en syforening, en gutteforening og to barnelag.

Siden Bjerkrheim kom til Høland i 1913 er der bygget fem bedehus:

1. Klippen på Kingsrud
2. Saron, Løken (Bygget av Kristian Høilund)
3. Bjørkelangen bedehus
4. Filadelfia, Fosser
5. Betel, Moe (Bygget av Kristian Høilund)

Denne boken gjenspeiler en svunnen tid og gir et innblikk i hvordan en ressurssterk kvinne maktet det daglige liv under trange kår i et lite bygdemiljø. Hun vil gjennom sine dikt gi uttrykk for sin kjærlighet til sin Frelser og Herre og til misjonsarbeidet hjemme og i fjerne land, og til fedrelandet, familie, slekt, venner og naboer.

Og skogen susar yver nye ætter⁵

Dei unge eldest,
modet, makta minkar,
og kruna ljosnar,
og det lir mot kveld.
Ein dag kjem døden sjølv
og treet blinkar;
det søkk i skogen
medan tungt det fell.
Men – yver toppom
liti stjerna blinkar,
og unge tre
gjer skogen ljuvleg lell.

³ Fra omtalen av Høland side 233 -243 i kretsboen *Kristen liv i Østfold og Akershus* av Johannes Thorvaldsen, Lunde Forlag 1964.

⁴ *Banebryter og foregangsmann Tønnes Bjerkrheim 1865 – 1939* ved Torfinn Hovda, 1999.

⁵ Trygve Bjerkrheim: *Landet og lyset*, Gry Forlag, Oslo 1945.

Bjørkevoll, Dimelsvik Hardanger (mors barndomshjem).

Og landet vårast
etter lange vetter,
og skogen susar
yver nye ætter.

Vel er det hardt
ved opne graver standa,
helst når ein kjær
vert søkt i svarte mold.
Med sorgsam sukk
vert salmetonen blanda,
og fram or myrkret
dukkar tvilens troll.
Då må det gamle
bibelord me sanna,
at døden, han er syndas sold.
Men lovnads-stjerna skin
i myrke netter,
og skogen susar
yver nye ætter.

Vestre Vestreng gård. Gården de kom til fra vestlandet i 1917.

Slik hev det vore
i dei lange tider,
slik vil det verta
medan verdi står.
Som lauvet vaknar,
veks og fell i lier,
slik kvart eit liv
mot mold, mot døden går.
Men nye ættar-skiftet
stansar då omsider;
sæl då kvar den
som valde livsens vår.
Då gjeng ei våren meir
mot haust og vetter,
men æva susar
yver sæle ætter. --

*Oslo i mars 2011
Henry Vestreng*

Omtale av Helga Vestrengs diktning

Øivind Eriksen

i *Indre Akershus* blad 24. desember 1984

Dette er Helga Vestrengs julehilsen og refleksjoner over den høytid det nå stunder mot. Og det er ikke første gang hun gleder «Indres» lesere med sine dikt. Med mer eller mindre jevne mellomrom har du funnet dem her i innpå 20 år.

Opprinnelig stammer Helga fra Kvinnherad i Hardanger. Ei bygd som står i en sterk kontrast til Aurskog-Høland, i alle fall hva natur angår, eller som hun skriver i sitt dikt, Barndomsminner:

Barndomsbygda mi i Hardanger, den lå så lunt
innunder høye fjell, foran lå fjorden blank og
blå. Jeg var liten, men jeg husker den lell.

Her i flatbygda på Romerike møter ikke øyet de storslagne fjell som kaster seg nesten loddrett ned i dype, trolske fjorder som skjuler deres fot. Men det forhindrer ikke at hun nå har denne bygda i sitt hjerte. Ei bygd som har vært hennes hjemsted i 68 år. Jo visst ligger Høland vakkert til med sin storslåtte åpne natur. Med åker, eng, og skog omkring, jo, her går det an å bo.

Det er ikke få dikt som har kommet fra Helga Vestreng gjennom årene, siden den første spede begynnelse som småjente. Faktum er imidlertid at storparten av disse har blitt skapt i de små timer. Jeg har nemlig lidd av søvnløshet opp gjennom årene, og med nattestillheten som inspirasjonskilde og en god varm kaffekopp i rimelig nærhet har mange av hennes små perler sett dagens lys i nattemørket.

Hennes dikt handler ofte om de små, nære ting. Detaljer som et vanlig stresset, såkalla moderne menneske ikke tar seg tid til å reflektere over. Diktene har også ofte en nær tilknytning til Gud, skapelsen og livet. Hele skaperverket er fantastisk, sier Helga. Selv i den minste, nærmest uanselige detalj i naturen rundt oss blir man minnet om skapelsesundret:

Å, når bjørka henger dryssende full,
av de rimfrosne silkefrynser,
og når sola blank som det rene gull,
mot sneen glitrer og lyser,
da er det rent som et eventyrland.

Søndre og nordre Vestreng.

Men det vitner dog om alt,
alt det er Guds skaperverk,
det har det minste snøfnugg fortalt.

Det stunder mot jul. Og nettopp høytidene og da ikke minst julen, er noe spesielt for henne. Mange tanker strømmer på, og det er ofte ved slike anledninger hun får inspirasjon til å skape dikt, skjønt julen er ikke hva den engang var, mener hun. Julens egentlige budskap er etter hvert kommet i bakgrunnen for det materielle. Folk kaver og strever uten å riktig gi seg tid til å tenke over hvilket fantastisk budskap den egentlig har.

Alt er pyntet til den store fest,
men la oss ikke glemme hvem som er hedersgjest.
Midt i det travle i hjertet må bo
et ønske om at Han vil gi oss en jul så god.
Gamle dagers jul.
Midt i julestrevet en setter seg litt ned.
Forsøker finne juletanker og gamle dagers julefred.
Forskjellen nu og da, jeg må si at den er stor,
og forventningen til jul er ei fortalt med ord!

Det var med enkle midler. Det ble ofte stutte dager sånn bort imot jul. Da gikk symaskinen trutt, sånn litt i skjul. Da var det nok fint å ta natta litt til hjelp, for litt hemmelige plagg, det skulle det jo til.

Når mor sånn i stille kveldstimer satt,
så jobba han far med juleølet, for å få det parat.
Forut for slaktestellet, det var et ordentlig spell.
Baljer, bøtter, traui i massevis og alt som skulle tel.
Vanlig grundig skuring og lufting var ei nok.
Nei, bruseløg det måtte til, men du, det lukta friskt og godt!
Selve slaktedagen var ei barnas beste dag.
Dem så litt surt på slakteren, for i dyra dem var veldig glad.

Nei, da var det bedre å gjemme seg på et kott,
og komme ned på kjøkkenet når slakteren var gått.
Men når en kom så langt, at pølsene skulle gjøres i stand,
da var barna i full vigør. Da i arbeid alle mann!
Og når medisterkakene i steikepanna surra,
da var det fryd og gammen, og ingen der som knurra.

Åtte dager minst, det gikk det alltid med
innen en blev ferdig med mat og slaktestrev.
Men når så norgesglassa stod på rekke og rad,
sylte og rull lå i pressa, du, da var en glad.
Vi hadde ikke frysere slik som vi har nå,
men inn på bua skulle saltebalja stå.

Bua var vaska julerein. Der skulle det vera fint!
Og det lukta nymalt skuremjøl, slikt glemmes ei så svint.
Til og med kjøkkenbordet fikk sin nye voksdruk på,
da nærmet det seg jul, for store og for små!
Når så smultet var ferdig, var det å gå i gang:

med pepperkaker, smultring – og selvfølgelig fattigmann.
Og så helt inn på jul, tro det eller ei,
da ble kjøkkenet rundvaska, og det gikk for seg i en fei.
Gardiner og pyntehåndkle var stivstrøken, og hyllekapper strutta,
og alle ting var hvitskurt, og kobberkjeler pussa.

Selve julegavene, de var å kalle små.
Det vanket jo litt nytt, som barna skulle få.
Og selvsagt litt som nissen hadde med,
han fordra ikke mye, for han skulle jo så mange sted.
Men trua på nissen, den var alltid like god,
for grøttallerken på låvebrua, den var tom, sa mor.

Den fineste grana skulle bli til juletre,
og like nøye det var med julenek.
Så skulle det stelles godt i både fjøs og stall.
Alle skulle mettes vel, og småfuglen få sitt talg.
Når kirkeklokkene ringte julekvelden inn,
var mor så vidt blitt ferdig med å skure siste trinn.

Men snart var det skikk på alt, og det lukta julekveld:
Ribbe, surkål, pølser, å, så godt, og lukt av bjørkeved!
Da alle så var pyntet i sine helgeklær,
og lysene var tent, da seg julen ned.
Gleden den var stor om tingene syntes små,
for hos Guds sønn som ble født, er mer enn alt å få!

Nu nærmer det seg jul

Nu nærmer det seg jul, dagene går så fort.
Nu blir det bakt og stekt, alt skal være unnagjort!
Og vi teller på ukene, ja dagene også,
og vi venter på jul både store og små.
Alt skal være blankt, alt skal være rent,
vi er opptatt av jul både tidlig og sent!

Butikkene bugner av alle fine slag,
og vi kjøper hverandre gaver til den store dag.
Gildt det er å gi, og gildt det er å få,
og vi blir så glade, og barnslige så.
Vi vil så gjerne gjøre hverandre glad.
Det er symbolet, på en slik en dag.

Julegater glitrer i all sin prakt.
Det blinker i stjerner ved dag og natt.
Alt er pyntet til den store fest,
men la oss ikke glemme hvem som er hedersgjest.
Midt i det travle, det i hjertet bo
et ønske om at Han vil gi oss en jul så god!

For høyt der oppe over julegaters skinn
der lyser også stjerner som hilser julen inn.
De stjernene der oppe, de minner oss om alt,
og om Jesusbarnet som fødtes i en stall.
Og det barnet som fødtes i krybbe og strå,
det barnet var det som ble Frelseren vår.

Derfor vi feirer vår julefest,
og la Han få være vår julegjest.
For uten Ham hadde verden vært tom,
og uten håp om et Himmelrom.
Så velkommen du kjære jul så god,
og la Jesusbarnet i våre hjerter bo.

Desember 1975

Adventsllys har brent

Adventsllys har brent,
symbol på håp og kjærlighet.
Kan du, allmakts kjære Gud,
gi hjerter ekte julefred.
Folk strir med sine gaver,
med masse mas og kav,
men blir det plass for Hedersgjesten?
Han som jo selv oss julen gav,
han som fødtes i en krybbe
og i stall så arm,
og kom i ytterst fattigdom,
han som selv var kongebarn.

Vintersolen skinner i nylagt
frost og rim.
Hvert tre står rent og bugnes,
og bjørka står julefin.
Og snart stiger aftenrøden,
litt bleik i horisonten ned.
Ute er det kaldt, men det ånder
stille julefred.
Gud, takk at vi kan ha det slik.
Vi har det så godt og trygt,
men forbarm deg over alle dem
som lever i daglig angst og frykt.

Og de som i frykt må rømme
og forlate sine hjem,
som må skilles fra sine kjære,
og møtes ei igjen.
La oss ikke tape motet,
noen vil vi sikkert nå.
Om det virker dog så lite,
en liten bekk gjør den store å.
Og når kirkeklokken atter ringer
med sin dype klang,
da kan vi feire jul igjen,
i Jesusbarnets navn.

Dette er et av de siste dikta Helga Vestreng skrev.
Fra Indre Akershus blad 23. desember 1996.

Julegater skinner

Julegater skinner
i all sin fine prakt.
Kanskje selve stjernehimmlen
er enda mer i pakt,
med det lille Jesusbarnet
som kom til vår jord den gang,
da hyrdene på marken
hørte engelens jubelsang!

Det lille Jesusbarnet
som så fattig kom til jord,
at i en stall og krybbe,
måtte få sitt første bo.
Han ble født til denne verden,
kun for å frelse oss.
Med sitt liv her på jorden,
og døden på et kors.

Så kjære verdens Frelser,
hjelp oss å komme til oss selv,
så vi kan tenke på
hvorfor vi feirer julekveld.
At vi inni oss
kan alle kjennes glad.
Budskapet om «En Frelser født»,
det gjelder og i dag!

Betlehemsstjernen

Blant julenattens stjerner
blinker én så ren og klar.
Det er stjernen ifra Betlehem
som forteller oss om det som var.

Den minner oss om barnet
som fødtes i en stall,
og som kom til jorden
for å bli vår frelsermann.

Og når juleklokken kimer
og ringer julen inn,
da kommer julestjernen
til oss med fred i sinn.

La Guds fred få senkes
i alle hjerter ned.
Med Jesusbarnet i vårt hjerte,
vil vi finne fred.

Da vil vi så gjerne sende
takk for julegaven stor.
Sende takken opp til det høye,
der hvor sjelens frelser bor!

25.12.1997

Langt tilbake i slekters gang

Langt tilbake i slekters gang
hørtes himmels hærskares jubelsang,
et englekor som sang så søtt
«Eder er i dag en Frelser født.»

En stjerne lyste og viste veg
til en stall i Betlehem, steg for steg.
For i en krybbe av halm og strå
der var det Jesusbarnet lå!

Nu snart 2000 år det er
siden stjernen lyste rein og skjær.
Men ennå står den ved julenatt,
og minner oss at vi har en skatt.

Om mørket skjuler stjernen på himmelhvelv,
en kan ha julestjernen inni seg selv –
med visshet at en Frelser fødtes her ned
til jorden – for at vi kan eie frelse og fred!

Velkommen, du jul, og du Jesusbarn,
til en verden som er rik, men dog så arm!
Vi trenger en stjerne til å vise oss vei
på himmelveien opp til deg.

1988

En stjerne lyste

En stjerne lyste høyt på himmelen,
så vismenn ifra Østen, de fant veien frem.

Stjernen gikk foran, og vismennene ble glade,
for stjernen den ble stående over der hvor Jesusbarnet var.

Der fant de Jesusbarnet. Tenk! i en stall han lå.
Der var ingen annen plass, han lå i en krybbe på halm og strå.

Foran hyrdene på marken Herrens engel stod,
og forkynte en store glede for den hele jord.

Den store glede at verdens Frelser var født,
var i det lille Jesusbarnet som var i krybben svøpt.

Og straks hos engelen, en himmelsk hærs-kare var,
som lovet Gud og sa: Ære være Gud, og fred på jorden
i mennesker Guds velbehag.

Desember 1994

Nyttårstanker

Det gamle året er svunnet hen.
Vi er alt langt inni det nye.
Nu teller vi dager og uker frem
og regner å utrette så mye!

Men mon det blir bedre med tid skal tro
til det gode vi så gjerne ville?
Skal det bare i tankene bo,
og har vi bestandig noe annet å bestille?

En tenker så ofte å gjøre et besøk
til en som er syk og har det tungt for tiden.
En gjør atter og atter nye forsøk,
men det skal bestandig bli bedre siden.

Det siden og siden blir ofte for sent.
En dag står du så fattig og angrer.
En hadde jo tenkt, og hadde jo ment.
Men det var tiden som bestandig manglet.

Det skal ofte ikke så mye til,
kanskje bare noen trøstende ord.
Men når det ikke en gang til det blir tid,
står du tilbake med angeren stor.

Hvordan skal det gå med oss til slutt?
Skal vi bestandig komme til kort?
For tiden er mer udryg etter hvert.
Den går så fort, så fort.

Å, om en kunne lære litt –
la heller andre ting bi.
Da ville vi sikkert handle rett,
og livet ville få mere verdi!

For kun en gang vi lever her.
Siden må vi til ansvar stå.
Tenk om en kunne leve slik
at vi en stjerne i kronen kan få!

Juleglede

Må den ekte julens glede
få fylle våre sinn
når det nå er slutt med strevet
og kirken ringer julen inn!
Her er så mye angst og gru,
men så kommer det et gledesbud:
Jesusbarnet født i Betlehem!
Må det få prege våre hjem!

Det er noe eget julekveld,
en glede som vi sammen deler.
Når alt mas er stilnet av,
la den få fylle våre sjeler.
Ingen kveld så rik og stor
som da Jesusbarnet kom til jord.

Kom, Jesus også inn til dem,
som har et tomrom julekveld.
La dem finne trøst og hjelp
og gi dem av deg selv,
så at julens budskap når
inn til dem med åpne sår.

Nyttårsklokker kimer

Nyttårsklokker kimer
i fra fjernt og nær.
Under nattens stjernehimmel
er det noe nytt som skjer.

Nyttårsklokker kimer,
vær stille, tenk og lytt
så sakte nu forsvinner
årets siste time og minutt.

Nyttårsklokker kimer,
den liksom spør og spør:
Har du holdt det løfte
du gav ved nyttårsskiftet før?

Nyttårsklokker kimer,
mitt svar det blir nok nei,
Jeg det gjerne ville,
men jeg det maktet ei.

Nyttårsklokker kimer,
med vemod gamle året svant,
men et håp igjen nu spirer
vel det ett nytt opprant.

Det nye har mange timer,
ja, mange dager med.
Å, Gud la min bønn få være:
La det bringe fred!

Begynn ved mitt eget hjerte:
La meg bli mere god!
La det nye året bringe
fred mellom alle folk på jord!

Såret for oss

Hvem voldte deg all plage, du, Jesus og vår bror,
som gikk gjennom dødens natt, og klaget ei ett ord?
Hvem har den kalk deg gitt, til korset naglet fast,
deg hånet og foraktet til dine øyne brast?

Vår Jesus, du er såret, våre synder lagt på deg.
Du led soningsdøden og åpnet for oss vei.
Her står vi arm og ringe, vi skylder deg dog alt.
Et budskap du kan bringe, at gjelden er betalt.

La så påskemorgens budskap til alle hjerter nå!
En gjeld som er betalt, en frelse er å få.
La oss ta imot, la takkens toner synges ut,
for hele frelsesverket, du vår Jesus og vår Gud!

Ja, la takkens toner synge bestandig i vår sjel!
Så vi kan se hvor stor en gave vi har fått til del.
Så stor en kjærlighet som er skjenket oss,
ved det han gav oss på Golgata kors.

En kjærliighet så stor

En kjærliighet, en kjærliighet, en kjærliighet så stor
for tenk å gi sitt eget liv, å gi sitt eget blod.

Kor:

Ja, kun for oss, han led den smertens vei
Tenk å bli naglet til et kors for å frelse deg og meg.

En smertens vei, en smertens vei og lide hån og spott.
Men du, for en tålmodighet, han hang på dette kors.

Ja, uten ord, ja, uten ord, tenk – ei en klage kom.
Han ba for sine fiender før han gav opp sin ånd.

Alt var for oss, alt var for oss, han sonet all vår synd.
Og dette kan vi ta imot – det er vår frelses grunn.

Hva gir vi han? Hva gir vi han? Hva gir vi han igjen?
Når vi feirer påskefest, da hyller vi vår venn.

For uten dette soningsverk, da ville vi vært tapt.
Men ved hans død sluttet Gud med oss en pakt.

Og denne pakt, ja denne pakt, den er vårt holdepunkt.
Den kan holde livet ut, og til vår siste stund.

Så vær velkommen påskefest, og kjære offerlam.
La hele verden dog få se at kun Jesu frelse kan.

Tenk, det er påskemorgen

Det er påskemorgen, det er helg og stille fred
Men husk at det var en på korset som for oss led.
For vår skyld ble han naglet med tornekransen på.
For vår skyld han led alt dette, så vi kan frelse få.

Nå er veien åpen for alle folk på jord,
for den som er rede til å ta imot.
Hans smerte er nu over, og slutt er hån og spott.
Nå i påskemorgen er han igjen oppstått.

Tenk på det, du som sitter i hjemmets lune fred,
mens du sitter der og hygger deg, tenk på ham som led!
Når du feirer påskefest og har pyntet hver en plett,
gled deg over oppstandelsen, da feirer du den rett.

Tenk på det, du som ferdes ute i Guds natur,
glem ei at på korset han kjempet kampen ut.
Hans blod det har nu runnet, han åpnet har en vei.
For vår skyld har han kjempet, Husk det, og glem det ei!

Tenk på det, du som ferdes i snø og fjell på ski,
midt oppe i din iver, husk å ta litt tid!
Når påskemorgen stråler, forgyller fjellets topp,
send da en liten tanke enda høgere opp –

til ham som banet veien, til ham som sonet har!
Da vil du ham møte påskemorgen klar.
Da vil du se at gjennom all verdens sol og glans,
bak det du her kan øyne, fins der en evig krans.

Påskesang

Jeg skriver en liten påskesang,
jeg skulle vel lært den i går.
Men påskens store budskap
det gjelder det hele år.

For alle de dager som kommer,
la oss minnes Golgatas kors
både vinter, vår og sommer.
La oss huske: Gud seiret for oss!

Med denne pant i vårt hjerte
kan vi gå foruten frykt.
Jesus banet vei for oss alle.
På den vei kan vi vandre trygt.

Dette er trøst i tunge dager.
Det kan hjelpe i verdens kav
hvor så mange makter strider.
Verden er som et opprørt hav!

Vi ofte forstår så lite –
det ropes for eller imot.
Men med denne pant ved vår side
kan vi møte både godt og vondt.

Om vanskelige tider kan komme,
om en grubler og ikke forstår,
i Guds ord vi svar kan finne,
at det er en Herren som rår!

Det gjelder for oss alle
å holde i Jesus fast.
Seieren har han vunnet:
da hans hjerte brast.

Påskemorgen

Jesus på korset ga sitt liv for deg.
Stille tålmodig, uten en klage han smertene led.
Kampen blir kjempet og slaget blir vunnet,
over dødens og mørkets makt.
Stille til slutt kom Jesu ord: Det er fullbrakt.

Tidlig påskemorgen idet solen kom,
da var seieren vunnet, da var graven tom.
Da lyste håpets stjerne, engler brakte bud.
Da ble veien åpnet for oss til nådens Gud.
Da måtte mørkets makter vike, sorgen var slokket ut.

Takk for påskemorgens gave! Takk for død og seier
som gir oss evig liv, og åpner nye veier!
Hjelp oss å ta imot, minn oss om Golgata kors!
Den seier som ble vunnet, var for å frelse oss.
Uten hadde vi vært tapt, men der har vi vårt håp.

14. mars 1976

Påskemorgens under

Påskemorgens under, et under så herlig og stort!
Jesu grav er tom, steinen er veltet bort,
tross vakt og forseglet stein av den vondes hær.
Ved påskemorgens daggry oppstandelsen den skjer!

Velsignet påskemorgen og den tomme grav,
for uten dette under hvor skulle vi vel av?
Denne store, store seier, ja den rommer alt.
Den gir oss det Iøfte at vår gjeld er betalt.

Den store påsegave bringer lys over mørkets makt.
Ved det lyn og jordskjelv skalv de som satt vakt.
Men englene forkynte at Jesus var oppstått.
Gid at denne påsegave aldri blir forsmått!

Men la den bringe lys, lys inn i vårt sinn,
ikke bare i påskens høytid, men hele året inn.
Lys over livet og våre dager her.
La det lys ei aldri slokne, i det vår seier er!

Så takk da Jesus Krist for din tornefulle veg!
Du ble hånet, du ble spottet for å frelse alle – også meg.
Du tok på deg våre synder, du gjorde dem hvite som sne
ved din soningsdød, ved din kamp på korsets tre.

Alene, Jesus, led du

Alene, Jesus, led du din tunge kamp.
Selv dine egne disipler forlot deg gang på gang.
Alene foran dommen, ingen forsvarte deg.
Og du, hvor du led på den tornefulle veg.

Alene blant bare fiender du tornekransen bar.
Hvor hen i alt dette ble dine venner av?
Alene – helt alene i Getsemanehagen holdt du ut.
Dine venner falt i søvn. Du var forlatt av Gud.

Alene helt til døden, du naglet ble til et kors.
Dette måtte du igjennom for å frelse oss.
Tenk, helt uskyldig du måtte denne kalk utstå.
Og du ble lagt i graven, hva skjedde vel derpå.

Vaktene ble slått til jorden, englene veltet steinen bort.
Tenk, for et under så herlig og stort.
Tenk, for en kjærlighet. La oss aldri den forsmå.
Alt ble gjort for oss at vi evig liv skal få.

11. april 1995

Pinseglede – høytidshelg

Pinseglede – høytidshelg,
Hellig Ånd kom ned til jord.
Måtte alle vi med glede,
få del i gaven stor.

Pinseglede – høytidshelg,
sommer over lund og li.
Måtte alle vi med glede
takke for så fin en tid.

Pinseglede – høytidshelg,
kirkeklokker ringer over landet.
Måtte alle vi med glede
sånn en høytid forene.

Pinseglede – høytidshelg,
glade ungdomsminner over sinnet.
Måtte alle vi med glede
sånne minner finne.

Pinseglede – høytidshelg,
Norges land er som en have.
Pinseglede – høytidshelg,
og vi takker for Guds gave.

Pinsedag

Pinseglede — sommerdag,
kan de med sitt milde drag
minne oss om Guds ande?
Kan du midt i skjønnhet, sommersol
over land fra pol til pol,
inn i våre hjerter vandre?
Må Den helligånd oss gi,
lære oss så vi kan si:
«Bare du kan oss forandre!»

Føle at den gode ånd
kan løsne alle floken bånd,
og la is i hjertet smelte.
Den kan rive murer ned,
når den med sin pinsefred
alt vondt hjelper oss å felle.
Den kan jage bitterhet,
den kan gi vårt hjerte fred,
lære oss alt vondt å glemme.

La din stille pinsefred
komme som en sol fra skyet vær,
plutselig den skinner!
La den skinne inn oss
i et hjerte fullt av tross,
da vil vi skatten finne.
Den skatt som gjør oss hjerteglad,
og viser vegen vi skal ta,
den gjør det lyst i sinnet.

Min barndoms pinse

Jeg minnes pinse da jeg var liten, jeg minnes pinse med far og mor.
Alt var høytid, alt var så stille – det bar minne om fred på jord.

Jeg minnes alle hvitskurte gulv, og det var pyntet med bjørkeløv.
Det var andakt ved frokostbordet, og jeg minnes lefser og nykjernet smør.

Når vi var kledd i høytidsklærne, da bar det nedover imot fjord.
Far løyste båten og heiste seilet, og vi satt stille og pent om bord.

Fra alle kanter så kom det båter, og alle bar de det hvite seil.
Sånn passe bris lå over fjorden, den var blå og fin som det blanke speil.

Alle sammen vi kursen satte til andre siden – til Rosendal.
Der stod kirken – klokkene kimte, der stod kirken – der var vår stad.

Klokkene kimte, og klangen hørtes langt utover Hardangerfjord.
Vi båtene tauet, og opp vi vandret i flokk og følge, liten og stor.

Ja, det var sommer og duft av roser, duft av kløver. Det var pinsehøg.
Det var så grønt oppetter lier, mens snøen lå hvit på de høye fjell.

Vi var vel for små til å fatte talen, men visste at det var en høytid stor
mens vi satt sammen på kirkebenken, i sammen med søsken, far og mor.

Og siden ute på kirkebakken vi møtte slekt og venner fra fjern og nær.
Til siste ekko av kirkeklokker, vi tok farvel og det hjemad bar.

Nu er det lenge, ja, lenge siden. Mangt er forandret, det har livet lært.
Men aldri, aldri jeg kan glemme et barndomsminne så dyrt og kjær.

Pinsemorgens sol

Pinsemorgens sol opprinner, sender sine stråler ned.
La dem varme, la dem skinne, la dem bringe hjerter fred!

Nu har vi higet etter varme, gått og ventet sol og vår,
et ønske at igjennom solens under, at Guds armer rundt oss når!

La Himmelfart ei gå av minne, på Oljebergets høytids stund,
opp han i skyen forsvinner, da frelserverket nu var fullt!

La pinsemorgens sol og stråler varme som i fordums tid,
så den smelter is og kulde, og vi får del i Ånden rik!

Så vi i denne verdens mørke klamrer oss til løfters seiergang,
og i motløshetens, åndens tørke, kan frydes ved en pinsesang!

Vårt felles håp og felles higen, at han i skyen kommer igjen.
Kan han da på jorden troen finne? Finner han den da igjen?

Han gikk foran og viste vegen, og sendte til oss Åndens ild.
Hans kjærlighet den er bunnløs, bare den får slippe til!

Tross våre mangler og feilgrep mens vi vandrer livets korte stund,
pinsemorgens Guddoms stråler, de kan nå til hjertets bunn!

Kun igjennom Pinsens glans, kan vi få lov vår lovsang synge,
og måtte vi så finne fram, og vår frelses tro foryngje!

La oss glede oss over solens korte stund, livets stund er også kort.
Kun gjennom tilgivelse og frelse kan vi nå til Himlens port!

Juni 1979

Ingen årstid er så vakker

Ingen årstid er så vakker som ved Kristi himmelfart og pinsehølg.
Når all ting spirer nytt og gildt, og åkrene ligger flidd og stelt.
Snart kommer det en liten spire, det vesle kornet nå skal gro.
I horisonten rundt det grønnes alt til liv – på moder jord.
Som en eksplosjon det hele, fra en tid så kald og grå.
Ord kan ei slik skjønnhet tolke, når en ser alt mot en himmel blå!

Sommerfuglen kvitrer sine triller i en stille morgenstund.
Slik vil jeg ønske at jeg kunne vise min glede for min frelses grunn.
Min takk for å beholde troen at Jesus steg opp til himmelen,
og inni hjertet kjenne håpet at han en gang vil komme igjen!
Så takk for pinsen, takk for ånden. For et under stort jeg takker her.
Når en riklig kjenner takken, da minner Ånden meg å be!

Mai 1988

Blomster fra en liten barnehånd

Blomster fra en liten barnehånd
de er plukket just til deg,
den er full av kjærlighet -
og du må ei si nei!
Selv om du får mange slike
på en og samme dag -
så må du bli riktig glad,
for bak ligger gode tanker.

Det er for å glede deg
at små hender plukker slik.
Da blir du varm om hjertet -
Og du – du er så rik!
Da må du finne fram et glass
og sette dem i vann -
så forsiktig én – for én,
så pent som det går an!

Selv om det kan hende
at de er plukket helt for uten stilk,
snu opp ned på noen eggeglass,
du skal se at du får det til.
Husk! Det er bare én gang i livet
at barna er så troskyldige og små.
Derfor er en slik bukett
så verdifull å få!

En trådløs telefon

En trådløs telefon,
og uten tellerskritt,
kan vi få i tale
den selveste Jesus Krist!
Og linjen den er åpen
ved morgen, dag som natt.
Takk, Herre Jesus Krist,
du er vår dyre skatt!

Til deg kan kan vi sende våre bønner
med alt som hjertet tynger
og ha tro til Gud,
at hans vilje den må skje.
Og har jeg frykt og angst,
kan jeg si det som det er.
Der blir jeg møtt
med tilgivelse og fred.

Takk at himmelen er åpen
og tar imot beskjed!
Tenk om den var stengt,
da ble vi ille ved.
Kjære Gud, forbarm deg
ennå en tid,
så alle, alle sjeler
kan få søke dit.

April 1987

Det var en helt alminnelig dag

Det var en helt alminnelig dag, en augustdag så regntung og grå.
Jeg gikk og tippet etter solen, ville gjerne begynne å klippe og slå.
Enten klippe plen eller plukke bær, men igjen så silte regnet ned.
Alt ute var utelukket, det ble vått på bakken, busker og trær.

Nei, noe annet jeg måtte finne, – går det ikke ute, er det nok å gjøre inne.
Og jeg skulle sette i gang, jeg var i humør – nynnet og sang.
Innimellom jeg håpet på at regnet snart måtte slutte.
Det var så mange ting en så, – og så masse en skulle nytte.

Men midt i min iver kom en telefon, og i den andre enden det lød, -
at en kjær venn av oss, – nu så plutselig var død.
Har du tid til å være med å følge – vi kommer denne vei forbi,
og jeg sto der så tafatt og fattig, mens jeg merket meg sted og tid.

Jeg ble sittende der på stolen, – tanken kom på flukt.
Vi som nylig var sammen, – og nu var det hele slutt.
Vi kommer denne vei forbi, vil du være med å følge.
Jeg syntes jeg hørte stemmen i telefonen ennå for mitt øre.

Alle planer for dagen, – de for fort av sted.
Hva vet en vel om morgenen som kan hende før solen går ned.
Jeg gikk ut og fant noe grønt og fine blomster: jeg ville lage et kors.
Så ruslet jeg bort til veien, – et symbol – den siste hilsen fra oss.

Så gikk jeg hjem igjen, – det var bare oss to.
Begge satt vi der stille og tenkte – stille, og en underlig ro.
Ute plasket regnet, – la det bare plaske ned.
Alt som heter arbeid, kan bare få ligge i fred.

Ja slik går en her og stuller og føler seg helt underlig iblant,
og over sine dagsverk en legger planer, nye planer uten stans.
En lager sjølv sitt mønster – men midt oppi alt – det kan bli brutt.
Enda en gang et tankekors, – hvor fort alt her kan ta slutt.

Stemmen i telefonen lød for meg igjen, – den fikk så mye å si,
og jeg tenkte på alle minnene etter henne som skulle komme forbi.
Alle minnene var så gode, de var alltid til oppmuntring og trøst.
Hun var bestandig rede, – hun fant at Gud og himlen var størst.

Å, gid om en hadde det så godt, og ikke var så bundet til denne jord.
En gang kommer turen også til meg, – døden følger i alles spor.
En gang kanskje noen skal følge, – kanskje én kommer veien forbi,
men alltid å være reiseklar, – det vil ha mest å si.

Jeg tenkte igjen på henne, – med vemod – sorg og savn.
Jeg satt i tanker og undret, turen kommer også til meg en gang.
Jeg tenkte – hun var heldig, som var bestandig så rede,
mens jeg er opptatt av så mange ting, i alt kan jeg finne min glede.

Jeg sendte opp en inderlig bønn, – kjære hør meg her og nu.
Vi er alle så forskjellige, men du kjenner oss alle Gud.
La mitt liv bli mer fylt av deg, og la en gang mitt etternæle,
være slik for dem som lever igjen, at jeg ei har levd helt forgjeves.

Om jeg kunne leve slik, – leve slik til det aller siste,
at jeg hadde noe å gi. – Jeg fikk det jeg ikke vil miste,
men jeg kan ikke greie det, uten deg, Jesus til stede.
Ja, kjære Jesus – la oss alle, – se deg, bare deg alene.

*Dette diktet har nok mor skrevet i slutten av 1970 årene eller i begynnelsen
av 1980. Det var tydelig at hun skrev det før min stefar Simon døde. (1983)
Det var mest sansynligvis min svigermor Magna Wennemo.*

Henry Vestreng

Si aldri at tiden er lang

Si aldri at tiden er lang,
Husk, den kommer ikke tilbake!
Ta heller en liten sang,
og slutt med å syte og klage.
Si aldri at tiden er lang,
men takk for hver en dag.
Husk, tiden den stadig minker,
for hvert et klokkeslag.

Nynn heller en liten sang,
selv om du har mistet din stemme.
Alle de fine ordene,
kan du inn i hjertet gjemme.
Si aldri at tiden er lang,
men benytt hver time og minutt.
Husk, tiden er en sjelden gave
som vi har fått av Gud!

20. januar 1992

Minnene

Om det kan hende
at jeg noe ville miste,
Gud, la meg få beholde minnene,
ja ,helt til det aller siste.
Glade minner helt fra barndom – ungdoms år,
kjære minner fra vinter,
sommer og vår.

Minnene gjør meg
så rik og glad,
de er som fine blomsterbuketter,
som usynlige tråder som stikker av,
men kommer igjen
når jeg tenker godt etter.

Da tenker jeg på alle svunne år,
jeg så ofte ved minnene dveler.
Og minnene de kommer og går,
jeg ville ikke dem unnvære.

Men det fins minner
som gjør meg trist og sår.
Da blir hjertet fullt av anger.
Det var gode ting jeg kunne gjort,
men jeg sviktet så mange ganger.

Da må jeg søke trøst i Bibelens ord
så hjertet igjen finner fred.
Og ordene det er tilgivelse
gjennom Guds grenseløse kjærlighet.

Har du prøvet å være glad?

Har du prøvet å være glad? Ja, mange, mange utallige ganger.
Har du prøvet at det liksom inni deg synger det fine sanger.
Det er som en rent kan omfavne alle. En er så glad at en er til.
En får så lyst til å gjøre noe godt. En får så lyst til å være snill.

Glede kan være så mangt: Over selve livet som oss er gitt,
at vi har så fint et land, og at vi ennå har det så fritt.
Glede over våre kjære, over dem alle som står oss nær.
Vi føler en daglig glede over dem som vi har så kjær.

Gleden at du har en ved din side som en trygt kan fortelle alt.
Om dele alt det gode – Eller noe som skulle bli tråket og galt.
Du har èn som forstår deg, du kan føle deg trygg –
Da letter all ting når en kan dele, og bekymringer slettes ut.

Glede kan være de nære ting, så ubetydelige – kanskje vi kaller dem små.
Det kan være en liten prat – at det er noen som vil deg nå.
Det kan være et håndtrykk og et smil, og du forstår at du venner har.
Hvor det varmer opp og gjør under, og du blir så glad.

Det kan være et brev i postkassen, hilsen fra fjern og nær.
Mens du med spenning leser, fylles en med solskinn selv i skyet vær.
Å, det kan være noen som har tid til å stikke innom – ta en prat.
Og en setter på kaffekjelen, koser seg og slapper av.

Gleden over å ta litt tid i hverdagens stress og kav,
så en får tid til å takke for alt som livet oss gav.
Så en får tid til å tenke. Å ha venner, det er så stort,
å ha virkelige venner som forstår en kanskje uten ord.

Men har du prøvet å bli skuffet – jo – det hendte nok i blant.
Da blir det så trist og mørkt, og du føler deg litt forlatt.
Alt rundt deg som du ellers er glad i, det kan bli så tomt og rart,
og en kjenner seg selv ikke igjen, og hjertet blir lukket og hardt.

Men husker du å tenke på at du har en neste, kanskje slik som deg selv,
som også har et hjerte som banker, og kanskje trenger en venn.
Det skal i grunn så lite til, bare en yter litt hjertelag.
Kanskje noen sitter ensom, og blir glemt så mang en gang.

Ja, slik er det her i verden, Det kan skifte med glede og mismot i blant.
Men så har vi alle en felles venn, han svikter aldri når mest det gjalt.
Til ham kan en komme med så mang en bønn, Han ser hva som tjener oss mest.
Foran alt annen vennskap på jorden, hans fred er dog aller best.

Men livet her nede må leves, for det forsvinner i grunnen så fort.
Men når bare det å leve – blir i seg selv uendelig stort,
Så la oss leve for hverandre, som vi synger i sangen så klart,
og vi synger også den strofen – ta vare på den tiden du har.

Kva gjær det vel om eg vaka må

Kva gjær det vel om eg vaka må når fjell og fjord eg kan få sjå?
Kva gjær det vel med ei våkenatt når eg kan finne so dyr ein skatt?

Når kveldsol enno sin stråle glør, reint som skarlagen til meg skinn,
kva gjær det då om eg vakar litt? Barndomsriket er atter mitt.

Og ennå ser eg ein fin kontrast, den blåe himmel på fjellom fast.
Og ennå skimtar eg blått og kvitt, det skjær meg langt inni brystet mitt.

Om eg fell litt i svevnen hen, eg vaknar att ved solar renn.
Høgt og vidt so langt eg får sjå, fjord og himmel so blå, so blå.

Då stig ein lengt ifrå barneår. Eg kjenner lengten eg atter får.
Her var eg heime med liv og sjel, men austpå har eg ein heim so sæl.

Ein heim med mine tett omkring som vil meg so vel i alle ting.
Å, nei og nei, eg bytar ei! Her er heimen min hos alle dei.

Kva gjær det om eg vaka må når Jesus trutt ved sida står?
kva gjør det vel med ei våkenatt, når eg kan finne so dyr en skatt?

So om min lagnad skal vera slik, so syn meg du at eg er rik.
Syn meg at eg kan være glad, det er fleire som verre det har.

For eg kan lese, eg kan sjå. Ditt ord eg røyner so betre då.
So mange timar eg attpå finn som leier meg i ditt rike inn.

So visst eg veit att du kjenner meg, at dagen går med sol så bli.
Men når eg vaka då får eg tid til det som ville gå meg forbi.

Slik våkenatt jamt sin signing har, eg høyrer klokka, for kvart eit slag.
Den minner meg om å bruke tid, der fins nok av nåde ved nattetid.

So til sist kan henda at eg blir trøtt, da får eg kvila hos deg so søtt.
So lær meg takke for kvar ein dag, for kvar ein time vi har i lag.

Gud som har skapt oss

Gud som har skapt oss, alt og alle, har skapt et hjerte inni oss.
Det fins en dør i dette hjerte!
Kun innenfra den lukkes opp – kun innenfra den lukkes opp!

Han selv står utenfor og banker. Han står og banker dag og natt,
og han kjenner mine tanker.
Men ofte lukkes døren att – men ofte lukkes døren att.

Det hjerte kan bli trist og tynget, det fylles kan med angst og tvil.
Og med mismot kan det fylles,
og da blir det lite smil – og da blir det lite smil!

For smilet kommer jo fra hjertet, det kommer fra et hjerte glad.
Men så lukkes hjertedøren,
og smilet det blir borte da – og smilet det blir borte da!

Men likevel står én tålmodig utenfor ens hjertedør.
Jeg kjenner den stille banking,
han banker nå som før – han banker nå som før!

Allikevel går jeg alene og grubler da og spør meg selv.
Men så godt jeg enda vet det,
uten ham, fins ingen vei – uten ham, fins ingen vei!

Tenk å ha slik en gjest ved døren, og la ham vente gang på gang.
Han som kan sende sol i livet,
og gjøre mismot om til sang – og gjøre mismot om til sang!

Så hjelp meg, Jesus, da å lytte når du på døren banker på,
at jeg for deg mitt hjerte åpner.
Jeg vil så gjerne med deg gå – jeg vil så gjerne med deg gå!

Lørdagsstillhet – helgefred

Lørdagsstillhet – helgefred,
et landskap fylt av nyfalt sne!
Den kom i stille, tette fnugg
og la seg over by og bygd.

Nu kom solen – for et syn!
Se, kun over skogens bryn!
Hvert tre, hver gren og li og dal
nu skinner som en ren krystall.

Du fine sne som dalte ned
fra himmelen der hvor alt er rent,
du er et levende symbol
på det som står i Herrens ord.

Du kom så ren ned til vår jord,
men skitnes fort av mange spor.
Her blir du sort av sot og røyk
i vei og gate, av all støy.

Slik er det også innendørs,
en daglig kamp mot skitt og støv.
En vasker så en rent er matt,
men ser du, støvet kommer att!

Slik er det innen hjertets dør,
du strever nu som aldri før.
Tross alt ditt strev, tidlig og sent,
du makter ei å holde rent.

Men i Guds ord et løfte er
at du blir hvit som nyfalt sne.
Det blir du gjennom Jesu blod,
for oss han døde og oppstod.

Tror du på det, og til ham ber,
du frelst skal bli tross alt som skjer.
Du flytte får fra støvets land
en gang til himlens rene strand.

Du får den store hvite flokk å se
som tusen berge full av sne,
og alt er rent og alt er fred,
og varer i all evighet.

Gi deg tid til å sende!

Gi deg tid til å sende en takk til Gud hver morgen når du står opp!
Gi deg tid til å takke for at du er frisk og uthvilt til sjel og kropp.
Gi deg tid til å sende opp en takk når du dekker ditt frokostbord.
Gi deg tid til å takke for det daglige brød, for at vi har det så godt på jord.

Gi deg tid til å takke for regnet som kom. Det ble med ett så friskt og godt.
Gi deg tid til å takke, selv om det kom sent, om det lenge var tørt og grått.
Gi deg tid til å tenke at det er mening i alt, så kanskje vi kunne forstå.
Gi deg tid til å se i alt som skjer, at det er Gud som rår.

Gi deg tid til å takke for den kristne arv, som vi fikk ifra far og fra mor.
Gi deg tid til å takke for kirke, for skole og alt. Takk for alt godt som får til å gro.
Gi deg tid til å be for dem som i striden står fast, som vil verne om alt som er godt.
Gi deg tid til å be, så får du kraft, så kan vi løfte i flokk!

Gi deg tid til å være blid og glad, til å være lys og salt!
Gi deg tid hvis noe går deg imot, og gå til din frelser med alt.
Gi deg tid til å huske alt som er godt, la det vonde gå i glemselens hav!
Gi deg tid til å føle ditt ansvar på jord, bruk de evner som Gud deg gav!

Gi deg tid når solen går ned i vest, å takke for dagen som var!
Gi deg tid til å takke for alt du har fått, du har atter fått en nådedag!
Gi deg tid til å legge alt i Guds hånd, han tar dine bekymringer bort.
Gi deg tid til å be, og du blir sterk. Da vil du se «å leve det er stort».

August 1975

Husker vi å takke?

Husker vi å takke? For alle godene, de vi kanskje tar for gitt.
At vi kan stå opp hver dag, rusle omkring (sånn fritt).
Det er mange som ligger lenket til sykesengen fast,
og vrir seg i smerter, dag ut og dag inn – dag som natt!

Husker vi å takke? Vi kan stå opp og stelle oss selv,
kan utnytte dagen, helt fra morgen til kveld.
Det finnes mange som er avhengig, helt av andres hånd,
og må stelles som småbarn, kanskje år etter år.

Husker vi å takke? Vi kan gå til eget bord,
vi kan ordne hjemme, der vi aller helst vil bo.
Husk det er mange som finner seg att
å være henlagt til et rom, kanskje helt forlatt!

Husker vi å takke? Vi har øyne som kan se.
Vi kan fryde oss over livet, og alt det vakre omkring oss her.
Husk det er mange – mange, som i mørke dag må gå –
og finne seg i sin skjebne helt fra ungdom til alders år.

Husker vi å takke? Vi kan snakke om det vi vil.
Vi kan uttrykke vår glede, så vel skuffelse som tvil!
Det finnes mange som er rammet av sykdom og blitt lam
og kanskje brenne inne med ord de ikke kan.

Husker vi å takke? Vi kan bo i Norges land.
Og ha det så fritt og godt, og vi har alt vi trenge kan.
Husk så mange – mange, som bor på kloden vår,
og som lider sult og nød, og som ei har noe håp.

En gang står vi til ansvar for alt det gode vi har fått.
Vi har ei gjort oss det fortjent, med det blir det oftest smått.
Så takk kjære Gud for alt, vi kan ikke annet gjøre,
Takk at du til sist vil oss alle til himmelen føre.

Bønn

Hør meg kjære Jesus, der høyt i det fjerne,
du vet jeg deg ville følge så gjerne.
Takk at du meg stadig søker og kaller,
men jeg er så svak, jeg snubler og faller.

Reis meg, kjære Jesus, led meg på veien,
vis meg den smale og riktige stien.
Rens du mitt hjerte, din sæd der du så,
så jeg kan bli verdig den stien å gå.

Opplys ditt ord for meg, la meg finne tukt og trøst.
Lær meg bestandig å lytte til samvittighetens røst.
Tilgi meg alle feiltrinn, alt jeg har gjort deg imot.
Hjelp meg heretter å bli mere ydmyk, mere god.

Vis meg mitt ansvar ved her nede å vandre,
hjelp meg å leve for deg og for andre.
Bøy meg, gjør meg ydmyk og god,
så du alene i hjertet kan bo.

Vis meg det rene og gode i livet,
hør du min takk, alt har du meg givet.
Lær meg å være takknemlig og blid.
Hjelp meg å bruke min nådetid.

Hjelp meg å være et lys og salt,
lær meg å gå til min frelser med alt.
Alt som kan tyngde og trykke meg ned,
takk, jeg fikk komme, takk, du gir fred.

Lær meg å be for alle mine kjære.
Takk for de du reddet har, redd du enda flere.
Bevar dem og frels dem fra fristelsens snarer.
Led dem gjennom verden som er så full av farer.

Så vil glad jeg gi mitt liv i dine hender.
Min ferd du så vil styre til livets reise ender.
Så styrer du min livbåt til rette havn,
så vil jeg snart få skue himlens skjønn land.

Tenk hvor tiden svinner

Tenk hvor tiden svinner, et Nyttår atter vi har fått!
Hva det nye året vil bringe, det står ikke opp til oss.
Det ble såre savn i det året som gikk.
Da står en der så underlig fattig, og spørsmål kommer så titt.
Da faller en i tanker, du så lite vi i grunnen vet,
når plutselig en etter en er ikke i blant oss mer.

Da vil tankene kretse – der finnes en allmektig Gud,
for det er jo alene han som sender oss reisebud.
Da tenker en det kunne vært meg, og det kunne også vært du.
For våre dager er forut bestemt, og de vet kun alene Gud.
Men det er godt at vi vet at over sorg og gråt,
der lyser det store håp om et liv som evig består.

Men fra de som levde hos oss, har vi gode minner,
som i våre tanker stadig dem gjenfinner.
Men vi må leve videre, og ta dagene som de kommer.
Nu går det snart mot vår, og siden får vi en sommer.
Ta hver dag som en gave, takk for hver dag som du får!
Så vil vi ønske hverandre alt godt i det nye år!

Skrevet den første nyttårshelgen etter at Simon døde.

Timene blir til dager

Timene blir til dager, dager kommer dager går.
Så blir de til uker og måneder, og så til det hele år.
Så kom årets siste dag, hele året forsvant!
Noen dager gikk stille og varsomt, andre ble borte i hast.
Noen satte sine minner som inne i hjertet blir gjemt,
andre gikk i glemselens hav, kanskje helt forsømt – og glemt!

Men så, mens kirkeklokken ringer med sin litt vemodige nyttårsklang,
og nattens raketter suser høgt til hver sin kant,
når klokkene sitt siste slag slår, og selve tiden kommer så nær,
da vet vi at ett nytt det bringer, da er det noe som skjer!
Ett år med nye timer – som uskrevne nye ark,
og med nye uker og måneder, kanskje til det vi ikke rakk?

La vårt Nyttårsønske bli, du kjære gode Gud,
som vi ei kan nå, foruten bønn og tru.
La vår Nyttårsbønn få være, om mulig mere fred,
utover den hele verden, og mere nestekjærlighet!
Og mere trøst og hjelp – til dem som lir av tortur – sorg og gru.
Og med mere takk til deg – som oss har spart ennu.
Ja, mere takk til Gud, at vi har det så godt,
men skap i oss mer føling, med dem som har det vondt og smått!

Januar 1982

Om jeg skulle dø i dag

(Da jeg var så nedfor)

Om jeg skulle dø i dag – det er ikke bare andre som dør.
Om turen skulle komme til meg? Å, kjære Jesus, jeg spør:
Har jeg nok olje på lampa mi, nok til å møte deg?
Å nei, det strekker nok ikke til, det står dårlig til med meg!

Om jeg skulle bli revet bort så fort at ikke tiden strakk til,
tid til å be om tilgivelse for all min synd og tvil!
Ord som jeg ikke skulle ha sagt, som kanskje har såret min neste, min bror,
vonde ord som er gjemt i glemselens hav, står de skrevet i din bok?

Alle anledninger jeg har forspilt, forspilt til å gjøre noe godt,
vil du kreve meg til ansvar for alt det gode som jeg har fått?
Kjære Jesus, du ser jeg kjemper, kjære Jesus, nu trenger jeg deg!
Vil du ha meg så langt ned for at jeg skal finne deg?

Ja, så kjære, gjør meg liten så jeg skjønner at du er stor!
Lær meg å gå til deg, vær du min frelser og bror.
Minn meg om å huske korset der du ga deg selv.
Gi meg kraft, så jeg får stole på at jeg er på den rette veg!

(Da det lysnet)

Kjære Jesus, jeg takker deg fordi du sendte meg svar!
Jeg var nedfor og engstelig – nu vet jeg at jeg har en far.
En far som har omsorg for sine barn, og en Jesus som er bare god.
Jeg takker og takker om igjen for din kjærlighet så stor!

Skal jeg få lov til å leve – du vet at jeg har så mye å leve for -
minn meg da fremfor alt at til deg jeg går!
Jeg har så mange på bønnelisten min, hjelp meg så jeg stadig ber.
Å, det finnes masse vondt i verden hjelp meg å være våken, så jeg ser!

Kjære Jesus, du ser meg – jeg er så glad i hjemmet mitt.
Minn meg du hver eneste dag at så mye større er himmelen din.
Hjelp meg, om jeg raker eller klipper gras, så jeg sender opp en takk for alt,
mest fordi du har lovet meg at gjelden er betalt.

Det var du som stod bak og hjalp meg, så jeg skjønnte at jeg måtte be.
Men hjelp meg også hvis alt går godt, at din vilje den må skjel
Da kan jeg legge bekymringer vekk, i liv og død, jeg vil følge deg.
Lær meg å takke for hver en nådedag, gi meg kraft til å benytte den!

Hjelp meg å tilgi andre slik som du har tilgitt meg.
Så jeg blir funnet verdig blant dem som forsøker å følge deg.
Hjelp meg så jeg kan se at selve kjernen i min kristentro -
på bunnen av mitt liv, er det som i hjertet bor.

Hjelp meg hvor hen jeg kommer så jeg aldri fornekter deg.
Så jeg forstår at uten min frelser jeg ei kan klare meg!
Ja, takk igjen for at det lysnet, så jeg kan få legge bort
alt som i hjertet tynget og se at i deg blir allting stort!

I meg selv jeg ingenting har som jeg kan gi til deg.
Alt er besmittet av synd, men takk at du tilgir meg!
Hjelp meg å se den lidende frelser på korset, som for meg har ofret alt.
Så ta imot mine bønner, seiv om det er aldri så skralt!

Sykebesøk

Her ved den gamles leie, her er så stilt og lunt.
Guds fred det er hans eie, og du er hvilen unt.

Nu hviler trette lemmer, nu hviler strevsom hånd.
Nu snart hans livsdag ender, nu løst er jordens bånd.

Alt tungt er lagt på Jesus og rensset i hans blod.
Det var for deg han døde, for deg han og oppstod.

Nu ligger han og venter på siste reisebud,
med smil han fredfullt lengter til møte med sin Gud.

Gud, hør vår bønn, du kjære, vi kneler sammen her,
ditt store navn til ære, vi merker du er her.

Så ta du han ved hånden igjennom dødens dal,
og styrk han du i ånden til han når himlens sal!

Da er det trygt å flytte når du er følgesvenn.
Å dø, blir kun å bytte med et bedre hjem.

Vær du nu hos hans kjære, trøst dem i sorg og savn.
Lær dem å glade være for frelsen i ditt navn.

Da blir ei tungt å skilles, i tro til deg vi vet
en gang skal alle møtes hos deg i evighet.

Den samaritanske kvinne

Jeg tenker tilbake på søndagens tekst,
om den samaritanske kvinne ved brønnen.
Av menneskefrykt gikk hun tidlig ut,
men der møtte hun Menneskesønnen.

Hun var dømt og hatet av alle,
hun fant at årene fra henne rant,
men her fant hun én som tilgiving gav,
og han gav henne det levende vann!

Mennesker dømmer og dømmer hverandre,
men en gang må vi alle for dommeren stå.
Da er det bare én ting som teller,
at vår synd er gjort opp her og nå.

Så, kjære Frelser, du som er god,
hjelp oss alle på vår vei!
Vi trenger tilgivelse alle,
vi er ingen fri fra synder og feil.

La oss mer følge dine ord,
så vi forenes her på jord.
At vi setter vårt mål til slutt:
Å møtes i evighet sammen hos Gud!

Våkenatt

Jeg folder mine hender, ber, men får det ikke til.
Jeg ber og ber, men det kommer alskens tvil.
Det sier liksom inni meg: Det er ikke rett med deg,
du kan ikke være på den rette veg.

Du har for lite omsorg, du har for lite nød,
og du glemmer ofte å takke for det daglige brød.
Du gjør så rent for lite, du strekker ikke til,
du gjør feil, på feil, selv om du ikke vil.

Jeg synes det står så dårlig til, jeg orker ikke mer,
men i samme stund er det noe som skjer.
En stemme hvisker så ømt og så blidt:
Jeg har gjort alt for deg, har seiret og lidit.

Du behøver ikke gjøre noe, jeg har gjort alt.
Jeg vet at du føler på at alt er så skralt,
men legg all byrde fra deg, legg den på meg!
Jeg vil hjelpe alle, jeg vil også hjelpe deg!

Da blir det med ett så godt i min sjel.
Så takk for at jeg i frelsen har fått del!
Og den vil jeg gripe, den vil jeg holde fast.
Så kommer jeg som jeg er med all min last.

Det er bare feil å føle på at alt er galt.
Jeg vil heller glede meg at gjelden er betalt.
Om jeg våker, jeg vet at Gud har meg forstått.
Inne i meg er det blitt så lyst og godt.

Et lite fnugg av nysnø

Et lite fnugg av nysnø,
så vidt litt stjernedryss
når sola hilste året,
som vi fikk så nyss.
Sol over den nye dag,
ny og ubrukt rein og klar.
Et år er nytt igjen
året nittenåttifem.

En vil gjerne tenke fram,
hva det nye året kan:
Hva kan vel hende?
Hvis en ser tilbake
på alle svunne dage,
Gud alt til det beste vendte.
Hvis en kan lære å ta hver dag -
selv en dag med nederlag -
og ta den som en gave,
se det gode i hver ting,
må en takke i stedet for å klage!

Det anger av vår

Det anger av vår
for hver dag som går -
nå smeltet har snø og is!
Luften er så ren,
og himmelen så blå,
og barna hopper paradiset.

På taket sitter et størepar
og titter mot himmelen opp!
Men vips borte de var –
på terrassen de var i et hopp!
Der spiste de rester av mat
som andre ei spiste opp.

Du vesle stær, så nøysom du er.
Deg ville jeg unne aller best!
Du som kommer til oss
med vårens bud –
du er da en kjærkommen gjest!

Når jeg ser deg,
da blir jeg så glad.
Da vet jeg at våren er her.
Du er et vårtegn,
vi regner med deg.
Derfor vi har deg så kjær!

Når jeg ser deg,
da vet jeg det er tid
til og ordne med frø og jord.
Nå går det mot vår,
og jeg får slik lyst,
til å gjøre det pent der vi bor.

Men jeg vil gjøre som deg,
for du titter jo opp –
og ser i mot himmelen blå!
Jeg vil også se opp og sende min takk
for at vi enda en gang fikk en vår!

Mars 1974

Du april – du april

Du april du april, med din skapende makt
som kan skifte fra dag til dag.
Skifte om til forskjellig drakt –
du har drakt av så mange slag.
Nylig du viste deg i en som var barsk
vinterdrakt av hardeste sort;
men allikevel vet vi – at plutselig, du,
du skifter jo om alt så fort!

Den ufysiske drakt som du hadde på
sist lørdag, – ja, huff a meg,
av deg vi venter oss litt av hvert,
men spar oss for å ta på den.
Du uler og blåser så bitende kaldt,
og når du buldrer med hardeste drønn
og rister i stolper og tråder som verst –
du ødelegger lys og strøm.

Du som jo også hadde solskinnstrakt på,
tente håpets gnist om en gryende vår.
Men I den drakten du hadde da –
var det rart om et håp kan forgå.
Men om et håp forgår, det spirer på ny
selv om du jo lunefull er.
For du styres jo av en høyere hånd,
og vi må ta deg som du er.

For rett etter storm og isende blest
så kommer du i solgyllen drakt.
Og under ditt dekke av snø og is,
der gjemmer seg vårens prakt.
Så fram titter spire og groe på nytt,
og du kommer igjen i en vårlig drakt!
En drakt som er vakker og grønn
og med en vår som for oss er skapt.

Men du april, når jeg tenker på deg –
da ser jeg for meg buldrende bekk.
Og ingen måned i året
er mere i slekt med en selv.
Det kan buldre der inne og bryte på,
en kjenner gufsen som tærer ens sinn,
men i neste sekund kan en smile igjen
og slippe gleden i hjerte Inn!

22. april 1980

Våren

Så tenk at nu er jo våren kommet!
Å du, å du! En velsignet dag.
Nu får en livsmotet litt tilbake,
og en blir snart både lett og glad.

Og sola varmer og som ho skinner,
nå vil ho lokke meg til seg ut.
Jeg går omkring sånn litt og titter,
for nu å se etter blomsterknupp.

Å nei – å nei! Se nu helt der borte,
jo rett der under noe rusk og rask.
Der står og lyser ei lita tue,
og tror du ikke den blomstrer alt?

Den står og blomstrer og skaper glede,
foruten krav og foruten lønn.
Men i ditt gullgule stjerneøye,
der leser jeg at du har en bønn.

Din bønn, den skal jeg nu snart oppfylle.
Jeg tar nu med meg en fin bukett.
Den får sin plass rett på kjøkkenbordet.
Men skulle du noe så pent ha sett?

Se der! Se der! Hvor snart opp det lyser,
den første blomst i fra haven min.
En takk fra meg for et vårens under!
Og takken den skal bli lønnen din!

En ting som blomster, hvor det kan fryde.
Tenk så koselig det blir med ett.
Jeg tror så sant at jeg vil spandere,
På meg et nystrøket kjøkkensett.

For med din glede, du meg jo lærer.
Tenk, kun så lite som det skal til!
Og hvem jeg møter på denne dagen,
så vil jeg møte ham med et smil.

Mai 1985

Vårlengt

Ja, så visst, det slutten i april er,
men enda ligger jordene full av sne.
En spør og spør, hver bidige dag:
Monn tro hvor blir våren av?

Jamt hver dag er det surt og grått,
og snøen, ja den minker så smått.
Den vil liksom bare bli,
og sola smyger seg vekk på si.

Men nu venter vi på vår,
etter en vinter kald og hard.
VI lengter mot at noe skal skje,
men så herlig den lengten er!

VI lengter mot vår og fuglesang,
solens varme – dens strålefavn.
Imot grønne åkrer, regn og sol,
mot alt som spretter, lever og gror!

Med svulmede lauvsprett og liv i lund
og sølvblink i duggen en morgenstund.
Til sol og varme og lyse dager
og aftenrøde i kveldstille fager!

Da mjukner det opp i hjerte og sinn,
mens en suger vårluft inn.
Velkommen vår, som vi har så kjær,
ingen årstid kommer vår Gud så nær!

Takk da, Gud, for alt du har skapt,
fra minste spire av vårens prakt!
La vårens ynde få gjenspeile seg
i et takknemmelig hjerte som tilhører deg!

Ja, nu er våren kommet

Ja, nu er våren kommet, vi merker det hver dag,
for nu står bjørka pynta i sin brudestas!
Oppetter alle lier det lyser grønt i grønt,
og alt som vi kan skue, det er så skjønt, så skjønt!

Å se! Hvor kornet spirer, som nyss ble lagt i jord,
og friske grønne ekrer, gjemmer tuster fra i fjor!
En går så spent og titter, og venter nye skudd,
og hver en liten spire den bringer vårens bud!

En kjenner vår i luften, i alt som rører seg.
Snart kan en kjenne duften av syrin og av hegg!
Ja, sånn kan alt forvandles, fra kulde – snø – og is,
en får slik lyst å lage en sang til vårens pris!

Du vår, du alles kjære, dine dager går så fort.
Du bringer masse glede, så mye rikt og stort.
La dine dager fylle vårt liv med takk og pris.
Du gir oss jo en forsmak på et evig paradis!

Du vår med dine lengsler og med din skjønne prakt,
med ord en ei kan tolke den store Skapers makt!
Du kjære gode Frelser, gjør slik at alle vi
en gang kan prise deg der høgt i himmelrik!

Tenk enda en gang

Tenk, enda en gang skal vi oppleve
våren og fuglesang.

Tenk, enda en gang skal vi våren få se,
få sol og varme isteden for kulde og sne!

Tenk, enda en gang skal vi våren få se –
se det grønnes i lier og bjørketrær.

Enda en gang skal det dufte av hegg,
og blomstene spire ved stuevegg!

Enda en gang skal stæren bygge og bo,
og vi skal høre gjøkens kjære ko–ko,
og se alt forvandles som var grått og trist,
og se at knoppene brister på den bare kvist.

Tenk, enda en gang skal moder jord
stelles, harves og gjemme sitt korn
som skal spire og gro og gi sine fold,
og graset skal grønnes på hver en voll!

Ja, alt dette er vårens bud,
snart kan en titte etter friske skudd.
Du vår, du vår med din skapermakt
enda en gang skal vi oppleve din prakt.

Ja, du vår, du vår, enda en gang
vil jeg synge min velkomstsang,
og glede meg over hver spirende knopp
som barn med sin første hestehov!

Enda en gang og med lakk til Gud,
skal vi få møte vårens skrud.
Og ennå med bønn i hver hjertestreng,
at han vil sende sol og regn.

La oss gjennom hvert spirende skudd
se din allmakt, du kjære Gud.
La oss se når det grønnes i busker og trær
se det med øyne som skuer at du står ved.

Og se det med takk al vi har så fagert et land,
fra åpne åkrer til fjell og strand .
Vår over landet til ytterste fjord,
for oss det fagreste land på jord!

Hvem kan møte våren uten glede?

Kven kan møte våren uten glede?
Merke all ting spirer, lever.
Og tross tomhet sorg og savn,
gledes ved å viske vårens navn.

Hvem kan se at alt blir grønt?
Alt forandres til noe skjønt.
En må ikke være blind,
sommeren kommer ved neste trinn.

Og når en fuglekvitter hører,
når stæren bygger igjen i mønet,
da kan en ikke lukke øre til,
men hilse våren med et smil.

Gjøkens første ko-ko minner
at våren jo så fort den svinner.
Hvorfor ikke ta imot med glede
den kraft som våren enn kan sprede.

Midt oppi vårens skrud –
der ute møter jeg min Gud.
Våren er knyttet til minnenes bånd,
men så sender Gud sin pinseånd.

En pinseånd som kan komme
med trøst at all ting er ei omme.
Midt i det vakre som våren gir,
minner pinsen oss om evig liv.

Velkommen du stær!

Velkommen du stær tilbake til oss, langt i fra fjerne strand.
Du fant veien, om den var lang og kald, helt fram til de nordlige land.
Ja, velkommen du er! Ved synet av deg, da jubler det inne i vårt sinn,
selv om det ennå er surt og kaldt, kommer våren ved neste trinn!

Når det er surt, du gjemmer deg litt, men plutselig så er du der.
Vi hører din kvitring og ditt spill. Å, du, hvor vi har deg kjær!
Og når så dagen bryter seg fram og all ting våkner til liv,
og solen den varmer lite grann, da takker vi for at vi er til!

Vesle stær, du kommer med vårens bud. Ved deg våkner en spirende lengt
som lengter mot løvsprett og friske skudd, og alt vissent og tørt blir gjemt.
Ja, snart kommer våren, og du for en tid! Så vil vi ennå få oppleve den,
og få se det grønnes i lund og li. Alt liv det bryter seg frem!

Men du vesle stær som kvitrer så lett, og som er så sorgløs og glad,
minn meg hver dag, at jeg også lett kan ta takkens triller og kvad.
Takke for livet som jeg har fått, takke for alt som livet meg gav.
Mange dager og år er det gått, minn meg å takke Gud hver eneste dag!

Takke for hjem, for frihet og fred, takk at vi har det så godt her i nord.
Når vi får vår og sommer og sol, det beste land som finnes på jord!
Her er luften så ren og himmelen så blå, gjenspeil deg i min sjel,
så jeg alltid kan huske på hvem som er Skaperen selv!

April 1976

Småfuglene våre

Småfuglene våre, linerle, gråspurv og svale,
dere er vel tørste i disse varme dage?
Jeg setter ut litt vann, sånn hist og her, så ei tørsten blir en plage.
Du vesle fugl, vi er så glad i deg, du kommer og bygger hos oss ditt rede!
Kvitrer og synger dagen lang og skaffer oss masse glede!

Dere strever jamt og trutt, hver med sin make,
dere finner den vante plass, i mønet opp under taket.
Du svale finner strå og leir, og bygger slik ditt rede,
Gråspurv, du drar på pinner som er riktig svære.
Linerle, du finner strå og fjør. Det er moro å se hva dere gjør!

Du vesle fugel, du skaffer litt bry for oss som er her nede.
Jeg kan ikke vente at du kan se at vinduene er rene!
Jeg kan ikke vente at du skjønner på, roser og pene planter.
Du drysser ned skitt og søl så det blir stygt på alle kanter!

Men kjære, hvorfor skulle ikke jeg ha litt bry med å vaske
når du spanderer kvitring dagen lang, til langt på natten kanskje?
Jo, vi er så glad i deg, så bygg i fred ditt rede.
Så kanskje du med din glade sang har noe til oss å lære.

Du sørger ei for morgendagen, men kvitrer med din stemme.
Du krever lite, men gir igjen, så bare føl deg hjemme!
Med din sang du gjør oss glad, – det er liv i tunet.
Det er rikdom i ditt kvad. Alt godt vi vil deg unne!

Når vi setter ut mat til deg, da samles mange rundt fatet.
Det er så rart å se, og høre hvor dere takker pent for maten!
Litt kvitring og et lite bukk, så ser du opp mot himlen.
Og etterpå så glad og lett, du samler det i svimlen.

Det er sang og liv ved morgengry, små fugleunger øver seg til ferden.
Det er merkelig at slike vinger små kan fly så langt ut i verden!
Ha takk for den stunden du er her, og siden må du drage.
Vi hilser deg med takk for alt, og velkommen er du tilbake!

Men du, gråspurv, blir igjen. Det er trist når alle drager,
deg får vi lov å ha hos oss, hele vinteren og alle dager.
Det er lite korn, men det blir en råd med føde,
og vi vil huske litt på deg, og gi av markens grøde.

Sankthans

Sankthans – Sankthans, vidunderlig er du,
som kan være så lys og blid!
Alt står i fagreste skrud,
nu er det midtsommertid!

En ange så god, så kjærkommen fin
av hegg og syrin det dufter,
nu må en passe på å suge inn
før enn det hele slutter.

Bjørk og rogn som prydtrær står,
åkeren rundt som det grønne teppe.
At det noen stad er finere enn landet vårt,
nei! «Det tror jeg så neppe.»

Det er om å gjøre å ta seg tid,
høre fuglen kvitre og kave.
Du kjære sommer, som er så blid,
så såre kort det varer.

Men nu er det fint, og jeg takker min Gud
at jeg kan få ha det slik,
for hver en dag jeg kan nyte det.
Da er jeg glad og rik!

En liten fugl forvillet seg

En liten fugl forvillet seg – kom gjennom vindu inn til meg
og flakset rundt i rommet! Å vesle kjære vennen min,
på nærme hold du er så fin, jeg kunne deg beholde!

Jeg vil så gjerne hjelpe deg så du ut igjen kan finne vei,
og vindu opp jeg satte. Men hjelpe deg var ikke lett -
du var høyt på gardinbrett, det åpne vindu ei du fattet!

Og snart du oppå lampa satt, og du fyker rundt – fram og att,
vei, frihet ei du finner! Så fikk jeg deg bort i en krok,
så varsomt deg i handa tok, du var så myk og deilig.

Men kjære lille kryp, som er så fin med dun så myk,
du er så redd og skjelver! Ditt vesle hjerte slår nok hardt,
du føler deg i fangenskap, ser ei at jeg deg hjelper!

Du vesle, rare, fine ting som av frykt flyr rundt i ring,
vet ei at hjelpen finnes. Vet ei at i den hånd du er -
der er en som har deg kjær, så du den rette vei kan finne!

Du tror at dette blir din død når jeg min hånd til hjelp deg bød,
men i den handa trygt du hviler, for jeg vil deg bare godt,
og snart har du din frihet fått, og under himlen glad du iler!

Jamt er jeg og et lite kryp, og i hjertet fins et stille dyp,
jeg merker at det skjelver. Og når det røyner og står på,
det verste tror jeg hende må, ofte jeg en tåre feller.

Jeg er som fuglen nokså lik – ser ei jeg har en hånd så rik
som kjærlig ved meg rører. Jesus, hjelp meg til å finne den,
så jeg ei går den motsatt vei, så din hjelp jeg ei behøver!

Og når jeg så har funnet den, om det er mørkt, jeg finner frem,
og følelser meg kuer. I går og i dag du den samme er,
da vet jeg at du har meg kjær, og ikke mer jeg gruer!

Jeg hørte det første ko-ko

Jeg hørte det første ko-ko! Jeg ble så inderlig glad!
Jeg vet at sommeren kommer, sommeren den er selv rar.
Jeg våknet av fuglesangen, den kvitrer friskt og lett.
Det er slutt på vinteren lang. Vi får nu sommer med ett!

Små blomster titter nu frem, jeg finner en liten kvast
som settes på kjøkkenbordet. Den kvikker opp i en fart.
Ja, årstidene stadig skifter, tror det er bare bra.
For da har vi alltid spenning, og derfor er jeg så glad!

Så gildt å se åkeren spirer. Det grønnes fra dag til dag.
Ja, tenk hva jorden kan gi oss av så mange, mange slag.
Og gildt det er å få viske stille med det som gror,
for vi har det så gildt og godt, vi har litt av Norges jord.

Her i Norge vi har det så godt – måtte vi takke for det.
Må vi verne om dette landet, og takke for det kristne ord!
Gud signe alle de unge som i landet vokser opp!
Hold din gode hånd over dem, bevar deres sjel og kropp!

En stille sommerdag

Når jeg en stille sommerdag, just med det samme dagen gryr,
betrakter soloppgangen og alle himlens skyer,
Blir jeg stående og undres, når mørket svinner hen,
og den nye dag seg bryter frem!
Det gir mange tanker i morgenstunden still.
Kan noen tvile på at der er en Skaper til?

Det blir så fagert rundt meg i morgensolens skinn.
Se bare nu på åkeren hvor den lyser grønn og fin.
Jeg hører fuglen kvitrer, og jeg ser dens glade sprett.
Den tripper rundt så sorgfri og er så glad og lett.
Er du så glad om hjertet, eller bærer du på tvil?
Du tviler vel ikke på at der er en Skaper til?

Nu ser jeg blomsten åpnes, i all sin skjønne prakt.
Kan du en slik lage – står det i din makt?
Når du ser alt dette som ble lagt i jord som frø,
får du en tanke om liv etter død?
Når du ser alt dette og enda mere til,
da kan vel ingen tvile på at der er en Skaper til.

Vår og sommer svinner hen. En dag jeg litt vemodig står.
Ser den blomst som var vakker, at den gule blader får.
Men dog blir alt så fagert, i høstens fargespill.
All årstid har sin sjarm som fyller sjel og sinn!
Snart vil kornet modnes og sol og vind det vaier hen.
Det korn du la i jorden, gir deg mange fold igjen.

Tvil ei mer og tro på Ham som lager alt så godt.
Takk for hans store mesterverk, og takk for alt det du har fått!
Av alt Guds store skaperverk, er mennesket dog størst.
I sitt eget bilde han det skapte først.
Av alle ting som Han har skapt, av blomster, gras og siv,
er mennesket det rikeste av alt, for det har evig liv!

Sommeren 1985

Vi vil komme til å minnes sommeren 1985.
For det meste var det kaldt og regn og atter regn.
Så snart som sola prøvde å titte frem,
den svant bort i svarte skyer over by og land!
Ingen tørre plener der en barbent kunne gå,
og sjelden at en ute kunne ned seg slå.
Havekrakken sto forlatt i regnet og for ille,
og alt som hette kaffekos, måtte bare være inne.

Ja, trøstesløst det dog så ut, ja, dag etter dag.
Den fine åkeren som stod så rett, ble som et bølget hav.
Regnet silte natt og dag, ofte uten stopp,
og man gikk og ergret seg, ville mest gi opp!
Det ble klage jamt og titt, for alt så håpløst ut.
Og den som måtte klagen få, det var vår egen Gud.
For enda heldigvis, er ei mennesker nådd så langt
at de kan styre regn og sol, ei heller stoppe vann.

Men det har vist seg jamt og støtt at det alltid blir en råd,
og det viste seg til sist at det også blir i år:
Nu er snart alle ting i hus, alt er berget inn.
Selv om det alltid gikk litt trått, det hjalp med sol og vind.
Du kjære Gud, høgt over oss, du oppi himmelrike -
kan du tilgi vår klage og all vår sure kritikk?

Kan du hjelpe oss å tenke på vår neste som i nød
må tåle krig og hunger og mangle daglig brød,
og alle de tusener som i et øyeblikks gru,
blir begravet i ruiner? Og du, kjære, gode Gud.
vi i dette verdens hjørne, vi har det altfor godt.
Derfor klager vi for alt som dog er smått,
mot all den store nøden i de fjerne land,
hvor barn som voksne, daglig møter vold og brann!

La oss når høsten gylner i all sin fargeprakt,
fra et hjerte fullt av anger, sende opp vår takk!
Takk for skjønne høstgla' farger! Takk for ro og fred!
Vidunderlige ting vi gratis får tross all vår utakknemmelighet.
Over skjønne høstnyanser øyner vi en himmel blå.
Takk – atter takk for alt det gode! Gud, hjelp oss å forstå!

En takk for sommeren

Sommeren snart nu liden er
og mot høst det stunder.
Vi vil gjerne be den bli,
men vi kan ei gjøre under.
Men en dag så plutselig
titter solen fram og gjør alt så fagert.
Det blir rent vidunderlig.
For etter regnet virker alt grønt og vårlig!

Men du skal ha takk, du sommer kjære,
som blev hos oss så lenge!
Selv om vi favner dine bleke stråleskjær,
så må vi nok høsten ha i vente.
En takk igjen for alle gode dager
som en sommer kan oss gi.
Og rike minner er tilbake
når vi spiste ute i det fri.

Men vi har enda noe å glede oss til
når høsten setter inn med all sin fargeprakt.
Hvem kan egentlig se seg mett
på alt det fagre Gud har skapt?
Ja, det er alle nyanser, som er så helt i stil.
I brunt og grønt og rødt og gult –
ja, hvordan kan noe så fagert bli til?

Men slik er det også i livets gang,
at det høstes sånn litt om senn.
Men har du evnen til å glede deg,
da kan du ha sommer igjen.
Så lenge du ser de nære ting,
da er du enda ung.
Så lenge du finner glede i stort og i smått,
da blir aldri høsten tung!

Oktober 1975

I regnbuens vakre farger

Jeg følte meg sliten og lei, alt var liksom så tomt.
Jeg gikk der, tenkte og grublet, tankene gikk og kom.
Jeg prøvde å be til Gud, men alt var lukket og stengt.
Det følte for meg som at Gud var blitt umåtelig fjern!

Hva kan det vel være med meg, jeg burde jo føle meg glad?
Men jeg var liksom ribbet for alt, og trist og grått det var.
Jeg fant intet igjen, som før hadde varmet min sjel.
Jeg følte meg utestengt uten å eie fred.

Men så plutselig våknet jeg til. Jeg så et vakkert tegn:
Regnbuen sto på himmelen, og alt ble friskt etter regn.
Jeg syntes den var sendt av Gud så direkte rett til meg.
Alt inni meg ble så godt, alt det triste flyktet sin vei!

Alt ble så lyst og fagert – det vonde ble revet bort.
Gud fikk lov å vise meg alt det store han har gjort.
Han satte regnbuen til tegn at han kommer sine løfter i hu.
Om jeg er trist og tom, jeg vet du kjenner meg Gud!

I regnbuens vakre farger der fant jeg min Gud igjen.
I friske regndråper klare han minnet meg sterkt igjen.
Det er en Gud som lever, som ei glemmer sine barn,
selv om en ofte strever og føler seg fattig og arm!

Da husket jeg de løfter som for tid og evighet rakk!
Løftet om at han sendte sin egen sønn, og hjertet ble fullt av takk!
Da fikk livet atter mening, og jeg ble så jublende glad,
med en bønn at vi alle til sist må samles i himmelens stad!

Rosen

Ute i haven vi hadde en rose så skjønn,
i sommerens blomsterflor. Den var som en deilig drøm.

Jeg måtte stadig betrakte den, den hadde rent en dragende makt.
Jeg måtte ånde inn dens duft, og beundre dens fargeprakt.

Med sitt tause språk den talte til meg, den minnet meg atter så sterkt.
Gud alene, det vet jeg, kan lage slikt mesterverk.

Om enn jeg kunne den edle kunst å etterligne en slik,
den ville dog mangle liv, den blir ikke rosen lik .

Den ville ikke når våren kom atter spire og vokse på ny,
og danne blader og blomsterknupp, som åpnes ved morgengry.

Det ble høst og bladene falt, den gulnet bort, litt etter litt,
den stod og hutret og hadde det kaldt, vinden slet den hit og dit.

Jeg tenkte: nå vil jeg verne om deg som en takk for alt vi har fått,
så kommer du igjen til neste vår hvis jeg pakker deg inn litt godt.

Det ble med ett så surt og kaldt, det ble kvisomt i haven å gå.
Rosen ble stående helt forlatt, den stod der så vissen og grå.

Så kom frosten, jorden ble hard som stein,
men så kom snøen og gjemte den. Å, for en deilig fred!

Men det ble vår atter en gang med spenning og lengt i barm.
Ingen årstid er vel som den, den har dog sin egen sjarm.

Vårsnøen var smeltet. Jeg var ikke sen, jeg måtte om rosen se -
og tenk! Det var livstegn allikevel – den spirte så grønn og skjær.

Vår rose, vår rose, du taler igjen til meg med ditt tause språk.
Du krever så lite, men gir igjen, for andre du lever dog.

Vår rose, våre rose, guddommelig ren, takk for hva du lærte meg:
Å leve, det er til andre å gi, og glemme sitt eget jeg.

Høsten er kommet

Høsten er kommet, året det lir, en sommer har sagt sitt farvel
til lyse netter og sommarsol og fagre midtsommerkveld.

Fuglesangen har stilnet, alt er tyst, vi hører ei triller og kvad,
kan ei høre kvitring hver morgenstund, som gjorde hugen så lett og glad!

Småfuglen har tatt vingene fatt på sin lange reise å fly,
forlatt sine venner her i nord, for mellom palmer å søke ly.

De gule åkrer som svant hen, nu har de gitt sine fold.
Det vesle korn som i jorden ble lagt, det atter er blitt i mold.

Roser og blomster har gjort sin misjon. De er ribbet for alt som vakkert var,
de som foldet seg ut og duftet så godt for å gjøre andre så glad.

En vår da det grønnes i lund og li og det igjen høres kvitring og sang.
Og fuglen finner sitt rede igjen, her på den hjemlige strand.

Når det en gang blir den siste vår, som er her nede oss forunt,
så er vi lovet bak død og grav en vår som er evig ung.

En vår som er varig i evighet det er vårt framtidshåp.
Takk da, Gud, for din store kjærlighet som over alt jordisk rår.

En septemberdag

En septemberdag kan vakker være
og du, så fargeglad
med de vakreste nyanser
på hver kvist til minste blad!
En må stadig se og se,
en får ikke sett seg mett.
Det er så helt vidunderlig,
en blir helt bort vekk.
Kun skapningens Herre
kan mane fram noe slikt.
Det er vår egen far,
vår Gud i himmerik.

En må med alle sanser
riktig suge inn
og kjenne gleden
fylle sjel og sinn.
Og med et ydmykt hjerte
sende opp en takk og bønn.
En takk for livet,
og alt som er så skjønt.
Og takk for en er frisk
og har øyne som kan se.
Det er en forsmak
på den nye jord og evighet.

Nå faller mørket på

Nå faller mørket stille på, og kveldens stjerner blinker.
De tindrer klart på himmelen blå, som om de til oss vinker.
Fuglens sang er stilnet av, det er slutt på blandet kor,
men til våren kommer de igjen, og synger her jeg bor!

Og om alt var så godt på jord, som å sovne inn med fuglesang,
og forsøke glemme alt vondt som er på gang.
Men virkeligheten er ei slik, og livet føles tungt.
Det hjelper ei om selv og sine har det godt, når så mange andre har det vondt.

La vår adventsbønn få være: Kjære Gud, se til alle ned,
og om det var mulig at du vil skape fred.
Hør soldatens skrik i natten, lindre barnets såre smerte.
Hør all modersukk, ta dem til ditt hjerte!

Kjære Gud, du har jo lovet å høre våre bønner.
En føler seg så hjelpeløs, så lite som en skjønner.
Hjelp oss du til å bli sterk, og stå mot den ondes hær.
Jeg vet at du vil oss bare godt, vår adventsfrelser kjær.

November 1991

Kan en vente noe godt i november?

Kan en vente noe godt i november når all ting er trist og svart,
når dagen er stutt, og det er lengre natt?

Kan en vente noe godt i november når det nesten ikke er sol,
og alle vakre farger er revet vekk og slett ingen ting gror?

Når tåken ligger kald og sur helt fra morgen til kveld,
finnes det da noe godt i november? Kanskje finnes det likevel?

Unn deg en skumringstime, nettopp, nettopp en slik i kveld.
Sett deg til rette i stolen, tenn et levende lys for deg selv.

Når det er ruskete ute, og inne er varmt og godt,
da blir din egen stue, rent som et lite slott.

Da kan du kjenne freden i slik en stille kveld.
Da er det tid for tanker, du kan gjøre opp for deg selv.

Da er det tid for bønn og sende en takk opp til Gud.
Takk at jeg har det så godt, så koselig og lunt.

Kjenn den deilige roen, den bringer med seg fred.
Da er det tid for tanken, da er det tid til å be.

Du november

Du november, du har vært så mørk og trist,
dine dager har vært så grå!

Naken og ribbet står hver en kvist,
men du, det må vel være så.

Alt som var vakkert, er revet vekk, –
alt det som lyste så fagert opp!

Nu ligger tåken sur og våt –
alt er grått i grått!

Men november, kanskje du også gjør ditt,
du har kanskje noe å lære oss lell –
Kanskje du lærer oss å få litt tid,
tid til å gå i oss selv.

Tid til å tenke: Om der ute er surt,
så har vi et hjem som er lunt og godt.
Selv om det ute er mørkt og dagen er slutt,
kan vi takke for hjemmet vi har fått.

Da kan vi gjøre det koselig innendørs,
om det rusker ute gjør ikke no' –
for inne er det lyst og varmt
og lunt i hver en kro.

Men la oss minnes at det er ikke alle på jord
som har det så godt som vi.

Å, – om vi kunne hjelpe vår sultne søster og bror
og om vi kunne riktig gi!

I dette novembermørke,
kanskje vi kunne komme til oss selv.
For hver en høst som svinner,
rinner åra av gårde som en elv.
Lær oss du å leve.
Lær oss å se med takk for alt hva vi kan.
Lær oss å leve for hverandre.
La det bli vårt kjærlyhetskvad.

La oss være et lite lys
den tiden vi lever her!
La oss glemme de såre ting!
La oss se alt det gode som skjer
selv om det smått!
Takk for alle godene vi har,
og kanskje være ett lys,
i den mørkeste natt!

Finnes det noe så rent?

Finnes det noe så rent som nyfallen sne som kommer stille dalende ned?
Et symbol fra selve Himmelen, og som skjenker hjertefred .
Når sola så bryter fram og det skinner som ren krystall,
ja, kan en vakrere syn få se? Små stjerner i tusentall!

Når bjørka henger dryssende full av de rimfrosne silkefrynser,
og når sola blank som det rene gull mot sneen glitrer og lyser,
da er det rent som et eventyrland. Men det vitner om at alt,
alt er Guds skaperverk. Det har det minste snøfnugg fortalt.

Det forteller også hvert stjerneskudd som faller i månelys kveld.
Det forteller at det finnes en Gud bak stjernenes himmelhvelv.
En Gud som holder alt i sin hand selv om verden fornekter hans makt.
En gang skal han komme med velde igjen og vise seg i all sin prakt.

Det forteller også vår moder jord som hviler så stille og tyst.
Nu har den sitt dagsverk gjort, og ligger lunt under sneens bryst.
Nu har den ytet sine fold, sin velfortjente hvile den får,
men den gjemmer et ulmende håp: Den stunder til atter en vår!

En vår da det grønnes i li og lund, og sæden skal atter i jord,
og molden på nytt blir tørr og fin, så den smuldres for harv og plog.
Og det spirer igjen de vakreste ting som pryder hus og hjem.
Du vår, du vår, du gryende vår! Hva kan vel måles med den?

Våren vitner vel i seg selv om et under så herlig og stort.
At alt dette som var dødt og gjemt, kan spire oppad så fort.
Den minner oss om den evige vår som er gjemt bak død og grav.
Den vår er det håpet som lyser enn, når alt annet dabber av –

Februar 1977

En vinterstemning

En vinterstemning jeg aldri kan glemme, det er en stund siden nu –
men vinterbildet var så vakkert, så det aldri slettes helt ut!

Det var tidlig en søndags morgen, full av fred.

Det letteste, fine dunlag av sne var rent som det blendet synet,
da solstrålene steg opp øst i brynet.

Helt som forvandlet var alt på hver eneste busk og kratt,
og det kunne Herren vår skape, ja, tenk, på en eneste natt!

Ja, det var så vakkert over alt, helt utenfor all forstand.

Og så rart som alt var blitt, haven var blitt til et eventyrland.

Alle busker, helt til den minste knoll, jeg gav meg helt fantasien i vold,

Jeg så for meg tusser og troll. Troll ifra barndommens eventyr,
med hoder både to og tre.

Hver nypetust i hekken var som de mykeste garnnøster å se.

Tre-fire hoder av rosenkål som ble att etter høstens tørn,

å du – så snåle de var blitt, ja, som en familie av teddybjørn.

Og den nye raden av bringebær jeg ville ha rettet opp før frosten kom,
nu stod de så rette og viktige der. Se på oss: «Vi har også fått topp».

Og så den fine grana nedi hjørnet som jeg bad så pent om å få stå.

Nei, finere juletre finnes ei, som da jeg så deg, med snøtyngden på!

Du burde kanskje ha ei stjerne i toppen? Nei, det er ikke verdt!

Du har stjernemyldrer i tusentall rundt deg – av Guds eget skaperverk.

Men se på bjørka da: Nu stod den vinterbrud.

Med brudekjole av hviteste hvitt, med slør av det fineste gullglitter på,
oppi eventyrriket sitt.

Jeg måtte skynde meg ut for hele horisonten å se.

Så vakkert! Granskogen rundt med ny fallen sne!

Det var så stille – så stille. Jeg ønsket flere var oppe og så.
For når sola kom høgere opp, ville dette nyskapte bildet forgå.
Men billedet satte seg fast i meg. Tenk for en Skaper vi har.
Vi små menneskekropper her nede, vi har jo så rik en far!
Jeg tenkte: Du som står for alt det nyskapte og rene,
du liksom deler ut nye blad: Hjelp meg å holde det rent en stund
så det ei skitnes til i dagens jag!

Januar 1984

Blåveistur

Når snøen hadde smelta, og knopper brast,
da merka vi det gikk i mot vår.

Helt tilbake fra barn og ungdoms år,
så snart det ble vår, vi rusta oss ut,
dro langt inn i Steindalen på blåveistur.

I en helling mot sør der det tidlig var tørt,
der stakk den seg rundt stein og ur,
den lyste så yndig himmelblå.

Det er kjære minner som aldri forgår!

Midt i dalen på den andre siden, der hadde vi vår egen plett.

Der ble det også tidlig tørt – og nedi dalen der sildra en bekk.

Det ble fortalt at for lenge siden, der hadde bodd folk engang.

Nå vi leikte at der vi bodde, og leiken gikk med liv og sang.

Der sto det ei lita grue, vi raska ved og vi fyra opp.

Vi fant vann i bekken til kaffekjelen, og vi hadde med oss mat og kopp.

Ja, spør om det smakte? Så sant – så sant.

Spekekjøtt og hjemmelaga brød,

med matlysta var det ingenting i veien – og du, hvor slike turer vi nøt!

Vi satte på gryta og kokte egg, hørte i stillhet bekkens og trærnes sus.

Nå fikk snart bjørka små museører, slike vårtegn ga oss så fin en tur!

Fuglen kvitra og vi med den, inni oss hadde vi vårens lengsel.

Alt sto til liv etter vinterens storm, selv om vinteren da var nokså streng!

Kanskje vi fikk se et lite ekorn hoppe fra kvist til kvist – trinn for trinn.
Jo, vi kjente våren på kroppen, det var spenning og lengsel i unge sinn.
Og alle fine stier som kyrne hadde gått og tråkka til,
så tidlig var de helt idyllisk grønne, jo, jeg ser dem for meg – hver tid jeg vil.
På Bjørnemyra også vi drog, så mange ganger på søndagstur.
Det var ei stor slette – god plass til leiken (Slå på ringen – og siste par ut)
Der hadde det også i gamle dager, ja, det ble sagt at der hadde bodd folk.
Der var det også helt beleilig – ei fin grue til å fyre opp.

Leiken gikk til vi merka sola var på tur til å dale ned.
Med blåveisbuketter i våre hender dro vi fullnøyd på hjemmattveg.
Når vi kom hjem var vi passe slitne. Med vår søndags tur var vi helt fornøyd.
Å! Det smakte så godt med kveldsmat. Siden bar det som regel rett til køys.
De som er unge nå i dag, kan vel neppe slikt forstå.
At vi kunne finne så masse glede av ting som kunne være så små.
Vi hadde ingen TV-skjerm, og ingen video-film som i dag.
Allikevel tror jeg vi ville ei bytte, vi var friske, sunne – fornøyde og glade.

Jeg skriver ned kjære minner.

3. april 1995

En sår tid

Vi var ganske unge og eide en gard,
vi var så glad i den, for den var vår!
Vi hadde dyr på fjøs og på stall,
og drive gården fram, det var et kall!
Lønningen var stor nok, når vi fikk det til å gro,
og interessert i en havefleck, var vi begge to.

Det som ofte ble kalt for strev og slit,
var for oss og barna en lykkelig tid.
Om sommeren lød ute barnelek dagen lang,
det hørtes slåmaskindur, kvitring og fuglesang.
Vi var så fornøgte – vi syntes vi hadde det så godt.
Og vi glemte ei å takke for det vi hadde fått.

Men da begge var bare 30 år,
da kom det for oss en tid så sår.
Min kjære, som var så stor og sterk,
han måtte helt gi opp sitt verk.
En sykdom kom på og knekket ham,
det var ikke håp, det var å se mot døden fram.

Vi hadde da fire små,
den femte vi ventet da det ble vår.
Jeg glemmer aldri, da jeg foran legen sto.
Det går kanskje en uke – kanskje to!
Du har fire fra før – han sa til meg –
Å få den lille, er ikke det beste for deg.

Jeg sto som forstenet, men svaret kom derpå:
Hr. doktor, De må da tydelig forstå
at det er Guds vilje at jeg dette barnet skal få.
Vår største gutt han da 8 år var.
Han var med på sykehuset for å ta farvel med far.
Å si hva det føltes, er ei sagt med ord.
Man må bare bøye seg for motgang her på jord.

Jeg ser enda for meg gutten min der han foran sykesengen står.
Der han folder sine hender og ber høyt sitt Fadervår.
Da kommer den samme legen inn.
Han sto der stille og hørte på gutten min.
Jeg møtte ham på gangen like etterpå,
han hadde tårer i øyne, og sa: «Du svarte meg nok rett!»

Ottar på sjukehuset lå

Pappa på sjukehuset lå,
jeg var alene med de små.
Alt måtte gjøres på en gård,
alt inne og ute å passe på.

En kveld blev det så hardt et tordenvær,
jeg var så redd for dem jeg hadde kjær.
Det dundret og det smalt,
så huset ristet over alt.

Men mamma måtte til fjøset gå,
hun måtte springe fra de små.
Jeg gikk til fjøset klokken fem,
for melka måtte sendes frem.

Da jeg melket, kom et lyn så hardt,
så kua hoppet opp i en fart.
De andre kuene likeså,
de skjønnte at noe særs stod på.

Jeg sprang fra fjøset att og fram,
og mors hjerte var i brann.
Å, Gud, spar oss, var min bønn,
og det kom drønn på drønn.

En gang trodde jeg det hadde slått ned,
jeg fant fire barn som lå på kne
og foldet hender rundt en taburett,
og da mitt hjerte blev så lett.

Der bad de alt sitt fadervår
og la alt fram for sin store bror
som var høgt over himmelskyen:
Bevar du pappa som er i byen!

Jeg tenkte: Gud, du som er så god,
du hører sikkert barnetro!
Og tordenværet stilnet litt,
jeg gikk så trygt ut til mitt.

På sjukestuen i Hemnes i Høland

Diktet er skrevet 17. mai 1942, tre dager før Helgas sønn, Ottar, ble født. Hennes mann, Ottar, som omtales i diktet, døde på Rikshospitalet seks måneder tidligere, den 28. november 1941, 32 år gammel. De fikk bare ni år sammen. Helga Vestreng ble enke 33 år gammel, med ansvar for fem barn, uten trygd eller annen offentlig støtte.

Her sitter jeg så ensom, livet føles så trist.
Alt livsmot er som knekket, alt sin glans har mist.

Hva er det vel som gjør at hjertet er så tungt,
det som før var alltid glad og alltid ungt?

Jo, det er at han borte for all tid er
han som gjorde livet lyst, han som var meg kjær.

Vi som sammen skulle dele alt av ondt og godt,
og sammen skulle leve for det vi hadde fått.

For hjemmet vårt, så lunt og godt
som vi satte så høit i pris med fire glade barn; for oss et paradis.

Nu allting er som revet sundt som før var lyst og godt.
Hva er det så å undres på om livet det blir grått?

Vår fremtids-drøm så lys og god, den er nu ikke mer.
Så trist og tung så mang en gang jeg nu min fremtid ser.

Hjertet atter spør og spør: Hvorfor ble alt så kort?
Hvorfor måtte hans sterke arbeidshånd så tidlig visne bort?

Men i slike timer da hører jeg en røst.
Den løfter meg så varsomt opp og gir mitt hjerte trøst.

Den minner meg på nytt igjen: Husk at det er en Gud
som aldri glemmer sine her, hans løfte går ei ut.

Da blir jeg trøstet, og alt jeg vet Han gjorde av idel kjærlighet.
Så lysner det igjen, og jeg forstår at Guds vilje gjennom allting rår.

Da vet jeg at han jeg hadde kjær, han slettes ikke borte er.
Han seiret har og lever enn. Han venter der på oss som er igjen.

Så minnes jeg hans bønn til sist: Å møte alle små der hist!
Og om løftet jeg gav ham: å hjelpe dem på veien fram.

Gud, hjelp meg i mitt ansvar her! Husk hvert mitt barn, det har sin sjel!
Om jeg som mor kan så et frø, la du det spire og aldri dø!

Vesle Jorunn og de nye klærne

Vesle Jorunn trippet så lett av gårde, til søndagsskolen det bar av sted.
Og hun skinte om kapp med solen, for hun hadde fått nye klær!

Den gangen da var det slemt for mange. Det var nesten ikke tøy å få.
Det var bare lite grann på merker, like umulig det var med tråd.

Men mamma fikset noen biter, et stykke sort og et himmelblått.
Og hun klipte, og hun sydde, hun var så glad så hun nesten gråt!

Det ble seleskjørt av det sorte, og blusen den ble så himmelblå,
med søte puffermer, kan du skjønne, og sorte kanter og knapper små.

Da Jorunn kom hjem fra søndagsskolen, hun bad så tynt, og hun bad så pent:
Kan jeg få ha det på lite granne? Jeg passer på så det er like rent!

Hva skal en mamma egentlig si til barneøyne så glade og blå.
Og Jorunn gikk med alle barna som skulle bade litt akkurat nå.

Jorunn la det så pent i fra seg, men rett bak kom en stangeku!
Ingen turde mot den seg nærme. Den spiste opp både rubb og stubb!

Men jeg fikk meg en skrekk i livet, og som jeg glemmer ei så snart:
Barneflokket i kor de hylte og kom hjemad i hui og hast!

Jeg blev stående helt stiv av redsel: Å, kjære Gud, hvem har druknet nå?
Jeg sprang i møte mot hele flokken. Å, Gud, å, Gud, la det ei være så!

Å, jeg blev så glad til mote da jeg fikk høre hva som hadde skjedd.
Jeg takket Gud av mitt hele hjerte, det var ingen som hadde druknet lell!

Men barneflokken var ei til å trøste de gråt og gråt og sørget så.
For borte var det nye seleskjørtet og borte blusen den himmelblå!

Dette jeg skriver om her, hendte under krigens dager, og jeg har skrevet det for mange år siden. Jeg tenkte at det kanskje har litt å fortelle nå som vi hører at velstandsNorge slenger så masse fint på fyllinga!

Det var nok vanskelig mange ganger under krigen, men barna var så glade og fornøyde når de fikk seg noe nytt, selv om det var av gammelt en fikk tak i. Når det ble vasket, sydd og presset, og vrangen ut, da var det stas, og de var så glade at de hjalp til med alt, for at mor skulle få sitte ned med symaskinen.

Da ble vedkassen full av ved, og de gikk til fjøset, og jeg husker det glade smilet når de fikk det på seg.

Da dette hendte var det ikke bare mine barn som sørget. Naboens barn syntes også synd på Jorunn, og sørget over det som hadde hendt.

Bidrag til barneåret

Et lite bidrag til barneårets slutt, som er av virkeligheten tatt ut.
Fortellingen handler om et lykkelig par som gikk og ventet sitt første barn.

Dagene fulle av spenning var, gleden – tenk – å bli mor og far.
I tankene seg de barnet så, – sitt vesle barn – i kurven det lå.

I fremtiden – de så det le og gråte, og de til å trøste og tørke tåre.
De så stuen full av liv og lek, for barnet de ventet, det var så kjært.

Drøm på drøm – for hver en dag, og småting og saker av alle slag –
blev med kjærlige hender gjort i stand, de søtteste ting – med sløyfer og band.

Så kom dagen da barnet blev født. Og tenk! Det vesle barnet var dødt.
Nu møtte dem sorg – og de møtte savn, fra glede til sorg – for en overgang.

Alt som minnet om barnestell, det måtte de glemme – og glemme det vel,
for nu var drømmen om barnet slutt, og sorgen ei til å holde ut.

Så gikk det en tid – stille og tyst, var liksom ribbet for noe lyst.
Men så tentes atter en drøm så god – nu gikk de og ventet på barn nummer to.

I sin glede og håp som fulgtes nu, mang en bønn ble sendt til den gode Gud,
den bønnen at de nu måtte få, – det barnet de gikk og ventet på.

Men en da engang i sorg og savn de møtte sin skjebne for annen gang.
De spurte og spurte sin barndoms Gud – hørte du ikke bønnen vår, du?

Vi ønsket så inderlig, – hvorfor skulle da vi ikke et barn få ha?
Tenk da på alle dem som ikke vil ha det barnet som jo du dem gav.

Men så om en tid så fikk de en sønn. Nu blev det glede over svar på bønn.
Og du, hvor lykkelige de var, nu var de jo blitt mor og far.

Alle gledet seg sammen med dem, og de bar barnet til dåpen frem.
Alt var så lyst , alt blev så godt, glade for gutten de hadde fått.

Men i begynnelsen av det nye barneår, ved en åpen grav de står.
Den lille kisten blev senket ned, og igjen i sorg og kamp de led.

Ingen trøst kunne lindre nå, – de nærmest helt hjelpeløse står,
alene med sin sorg igjen – mens uløste spørsmål trengte seg frem.

Stille, tyste stunder

Stille, tyste stunder
maner minner fram.
Tenk, aldri mer på denne jord,
aldri mer en kan,
aldri mere en skal
veksle kun et ord!
Stille, tyst, men hvor en snur seg hen,
minner kommer mot en fra en trofast venn.

Du var selv så stille,
du var selv så tyst.
Men du var der,
du gjorde livet godt og trygt!
Dine gode tanker
stadig rundt meg vanker,
minner om alt godt og lyst.

Du var bare god.
Av ditt liv – jeg vil lære,
prøve ved ditt ettermæle,
være slik en skulle være,
slik som deg.
Ovenfra jeg hjelp må finne,
slik som du hadde Gud i sinnet.

.
Du ønsket ingen blest, men jeg vet
det letter hjertet mitt
å skrive om din kjærlighet.
En kjærlighet som vi kan dele,
alle vi som savner deg.
Alle vi som takker deg,
for at du viste oss den rette vei.

Skrevet etter hennes mann Simons bortgang

Vi har ikke bestandig hverandre

Vi har ikke bestandig hverandre.
Husk en dag den vil komme engang,
en dag da vi ikke er alle.
Da kan det bli så sårt et savn.

La oss derfor være glade
mens vi har hverandre, og har det så godt.
Hver dag er en nådegave,
la oss takke for alt vi har fått.

La oss møte hver morgen med glede,
la oss gi av vårt hjertelag.
Da kan vi litt solskinn sprede
i hverdagens mas og kav.

La oss legge godviljen til
selv om det er gråvær og blest.
Inne kan det enkleste hverdagsmåltid
bli til en liten fest.

La oss for alt ikke spare
på gode og kjærlige ord.
I grunn er det så kort det varer
at vi er sammen her på jord.

Et ord som du kanskje sier,
som litt tankeløst kom,
det kan så sårt måtte svie.
Da er det for sent å gjøre det om.

La oss hjelpe hverandre på ferden
til å kjempe for å nå frem.
Så vi når vi skilles her i verden,
kan møtes i det himmelske hjem.

Helga Vestreng skrev dette diktet etter at far døde på Rikshospitalet 28.11.1941

Aldri en kjenner slik en fred

Aldri en kjenner slik en fred
som når julekvelds stillhet senker seg ned.
Når kirkeklokkene ringer julen inn,
aldri er en mer glad til sinns.

Det er noe eget ved julekveld,
en kjenner freden inni seg selv.
En glede som gir alle trøst
at en Frelser er oss født!

En Frelser som kom til oss –
for å ofre livet på et kors,
så vi blir fri fra synd og sut.
Han åpnet vegen inn til Gud!

Vi gir hverandre gaver her
for å vise vi har hinannen kjær.
Den største gave som oss sammen binder,
er at vi Jesusbarnet finner!

Det virkelige livet

Det virkelige livet,
det finnes ikke her,
men det finnes der hjemme,
hos vår Jesus kjær.

Det virkelige livet
er gjemt bak død og grav. –
Der begynner evigheten,
der begynner den nye dag!

Det virkelige livet,
det er så rikt og stort
at vi det ei kan fatte
før vi står ved himmelens port.

Beredt til å leve

Beredt til å leve, beredt til å dø.
Da blir det så trygt, ved dag og natt
når alt er gjort opp, og tilgivelse fått,
og alt i Guds hånd er lagt.

Når en får tro på en levende Gud,
I prøvelser en finner den pant,
at ordet om frelse i Kristus hans sønn,
oppleves som at det er sant

Få lov å få tro at vårt skyldbrev han tok,
og at han kjøpte oss fri,
Da fylles hjerte med glede og fred.
Det fylles av takk en vil gi.

Det fylles med takk, for det holder mål.
For Guds kjærlighet den er så stor.
Men så godt at han tenker helt annerledes enn oss.
Derfor vet vi at han oss forstår.

Han innbyr oss støtt å komme til ham.
Vi kan komme just som vi er.
Hva kan seg måle med det å ha en frelser så god,
Som sørger for tid og evighet.

Himmelen så klar, så speilblank og blå

Himmelen så klar, så speilblank og blå,
det er jo som sommeren er her ennå.
Dager så fine, uten en sky,
solfylte dager i bygd og by.
Det er rent som en får lyst til å sette i gang,
og skrive en hyllest og gledessang.

Og hvem skal så hyllesten ha,
uten vår skaper og himmelske far.
Nei, se horisonten – nu livner den til!
Nu kommer den snart med sitt fargespill.
Snart lyser det rødt og skinner i gull,
men jeg må nok flytte for en stund

i fra vinduet mitt her hvor jeg bor –
jeg vil si det med enkle ord.
Her har vi det så godt som det går an,
men utsikten savner jeg nok lite grann.
For ved vinduet mitt, her hvor jeg er,
kan jeg bare se ett eneste tre.

Men det går jo så fort, hver en måned med sitt,
for meg er det viktigste nu å bli frisk.
Før vi vet det, er det langt over jul,
og siden ligger våren på lur.
Og da skal en glede seg atter igjen,
da kommer våren atter frem.

Så sant en lever til neste høst,
kommer farvene igjen, det er en trøst.
Da ser jeg igjen horisonten min,
stadig noe å glede seg til.
Men høyt over alt som er vakkert her,
vet at himmelen den er nær.
Der er jeg lovet et evig hjem
som selv ikke tanker kan trylle frem!

Bjørkelangen aldershjem 3/10-96

Trenger vi en frelser?

Trenger vi en frelser – en frelser og en venn?
Kanskje ikke i sol og medgang,
da synes vi kanskje vi klarer oss selv.
En tilbeder solen som første påskebud,
og glemmer at solen den sender nettopp Gud.
Vi regner med oss selv, og glemmer at Gud står ved.
Han gir liv og helse hvis vi skal klare det.
Jo, vi trenger en frelser, vi trenger ham så vel.
Vi trenger ham til legeme, vi trenger ham til sjel.

Så snart vi frykter noe, blir engstelig og redd,
da søker vi gjerne hjelpen og den veg som aldri er stengt.
Og når hjertet blir tynget og noe kommer på,
da er det godt å vite at vi til en Frelser kan gå.
Da rives motløshet og tunge skyer bort,
når vi bare søker hans hjelp, da hører han våre rop.
Om vi kommer uverdige, og hans tillit vi sviktet har,
han elsker oss med den samme kjærlighet,
og han gir oss trøstende svar.

Da åpenbares det alt som han har.
Da ønsker en å være et lite vitne her på jord.
Hans store kjærlighet den gir den svake kraft,
selv om en føler seg ubrukelig og ofte helt fortapt.
Hans urokkelige kjærlighet finner veien inn til hjertets dør.
Og hans løfter er de samme som alltid før.

Nu har vi nylig fulgt ham på hans smertens veg,
i den veg han måtte gå, for å frelse deg og meg.
Vi har fulgt ham dag for dag hvor han måtte lide hån og spott,
hvor han helt uskyldig ble naglet til et kors.
Men uten en klage han tålmodig fulgte med,
og med hender og med føtter ble naglet til et tre.

For sin store kjærlighet til oss, han gav oss denne kalk.
Den gjelder evig salighet – den gjelder nettopp alt.
For uten denne kalk, da ville vi vært tapt,

i et mørke uten håp, men til noe større er vi skapt.
Vi er skapt til evig herlighet i sammen med ham.
Og han matte dø, for at vi skulle finne fram

Vi feiler titt og ofte, men i tro og tillit til han
gir han frelse for våre synder ved sin død på Golgata.
Han kjenner oss til bunns når vi ikke får det til,
vi gjør ofte det vonde isteden for det gode som vi gjerne vil.
Men han har jo lovet at våre synder kan bli hvite som sne,
hvis vi går til ham og med anger, ved hjelp av korsets tre.

Men for hans store kjærlighet, hva gir vi ham igjen?
Han ønsker at vi gir, ja, gir oss helt oss selv.
Og om vi kunne lære å søke spor
etter den tiden da han vandret her på jord.
Han gjorde bare godt, men tenk å få slik en dom,
men alt var forut bestemt, han matte dø for å åpne for oss rom.

Nu er påskens høytid over, men måtte den alltid minne oss
om Jesu tomme grav etter hans død på dette kors.
Og huske at hans seier den kan lede oss
i gjennom verdens mange vansker og all dens gru til tross.
Når det kommer mørke skyer, og alt blir grått og mørkt,
da er det godt å ha en Frelser som kan gi håp og trøst.

Så, du kjære Frelser, kan da vi få lov
tross alle våre feil og mangler, få klynge oss til dette håp.
Vil du så velsigne vår gjerning, i oss selv det blir så smått.
Kun du med dine store underverk gjøre det til noe godt.
Kan vi få lov å legge alt i din trygge hånd,
og be om din velsignelse og om din gode ånd.

Så vil vi takke deg, kjære Frelser, takke deg for alt,
og mest så vil vi takke deg for at vår gjeld den er betalt!
Hjelp oss å leve opp til det ansvar du har oss gitt!
Og takk at vi kan samles og ha ditt ord så fritt!
Takk at du har bevart oss, ja helt fram til i dag!
Og hjelp oss du å gjøre mye mer for din gode sak!

Guds kjærlighet

Hvor stor er vel Guds kjærlighet,
hans kjærlighet til oss?
For vår skyld han gav sin egen sønn,
for å nagles til et kors.

Hvor stor er vel Guds kjærlighet,
hans kjærlighet til deg og meg?
Han ofret sin egen sønn for oss –
til å gå den smertens veg.

Hvor stor er vel Jesu kjærlighet?
Han som villig i vårt sted,
for alle våre synder
dette offer led.

Hvor stor er Jesu kjærlighet?
Han som uskyldig måtte lide slik
for å åpne oss en veg
til et evig himmerik.

Hvor stor er vår takknemlighet?
Hvorfor er vi ei mere glad?
Vi som kan legge våre synder av
ved Jesu grav.

Hvor stor er Guds allmakt?
Guds allmakt over jord.
Som ved påskemorgens under,
Jesus igjen oppsto.

En nyskapt dag

Dagene hadde vært mørke og triste, novembertåken lå tung og våt.
Inni hjertet var det også tungt, det ville gjøre dagen grå.
Tanker kom og tanker gikk, en prøvde å skyve dem vekk,
en maktet så lite i seg selv, mens en prøvde å løfte sitt blikk.

Så en dag ble det tindrende sol. Den skinte så fagert og rent.
Den lyste opp og gjorde alt så godt, i det dagen brøt seg frem!
Borte var såre tanker. Tenk, en gryende dag ren og ny!
Og så helt blank og nyskapt uten en eneste sky.

Mens ennå dagen var nyskapt, jeg bad en inderlig bønn:
Kjære Jesus, jag bort alt som tynger,
det kan du som har skapt dagen så skjønn.
La meg ei formørke dagen, la den få være nyskapt og ren
så hjertet igjen kan fylles og gi plass for kjærlighet!

Så brøt takkens toner frem, minnet meg at høyt over himmel
der sitter en som holder alt i sin hand. Tenk, der oppe har jeg en venn.
En venn en kan gå til i glede og sorg,
Til den venn en sin bønn kan sende, og han vet hva som i hjertet bor.
Han kan det vonde til det gode vende.

Vi er alle sammen underveis. Vår reise kan være strevsom iblant.
Her i verden finnes mye vondt. Det rives og slites i hver sin kant.
Men vi setter alle et felles stevne, og vi har alle et felles mål:
Til slutt å nå den samme himmel og for den hvite trone stå!

Alle har vi våre feil, kun én har gått feilfri på jord.
Kun én har for oss gitt sitt liv, for å frelse oss, gitt sitt blod.
Kun én alene kan oss dømme, for kun én vet hva som bor i oss.
En ting gjelder oss alle: Vi må gå veien om Golgatas kors.

Gud, du som sitter ved tronen, og som ser hver enkelt en:
Kan du styre våre dager mens vi er på reise her.
Kan du minne meg om å takke, for hver en nyskapt dag som blir min.
Men lær meg å huske at egentlig så er den din.

Prolog til Hofmoen Kinaforening – 50 år

Idag våre tanker går tilbake –
ja, så langt som 50 år.
Vi i dag ved en milepel står.
For 50 år siden vår forening ble til.
Vi det i dag med glede minnes vil.

Gud sendte vekkelse til kretsen vår i 1927 –
mange da ble frelst og kom til liv i Gud.
Det var en vinter som ei en glemme kan.
Lovsangstoner låt, og Guds barn gikk hand i hand.

Det var en tid som var fylt av liv og ånd.
Emissær Rønning ble redskap for Guds hånd.
Han talte og forkynte Herrens Ord.
mange kom – og trangen den var stor.

Det var møte hver kveld
og vi sanset ikke tid og sted.
Mange kom og fikk være med,
Ut i de små timer var møtet ofte slutt
På hjemveien ble lovsang sunget ut.

Og så fyltes hjertene med trang
til å sende evangeliet ut til hedningland.
Da ble tanken på en forening tent,
og de kom sammen for å stifte den.

Den fjerde mai hos Jakob Fosskaug møtte mange frem,
en stor forsamling av kvinner og av menn.
Foruten mange troende fra Hofmoen krets,
var emissær Rønning også tilsteds.

Tønnes og Trygve Bjerkrheim var der,
Johannes Maudal og mange fler.
Tønnes Bjerkrheim la sakene frem
og stiftet en forening, et åndelig hjem.

Det var på forhånd enighet
om at vi en forening ville ha,
der vi kunne komme sammen,
syngende, ofrende, vitne og sammen være glad,

Hofmoen Kinaforening
ble navnet i samme stund
og spleiset fast til
Norsk Luthersk Kinamisjonsforbund.

Så talte Rønning ifra Markus 6,
og Tønnes Bjerkrheim
minnet alle om Guds store frelsesverk.
Hvor godt å få være med i Guds rikes sak!
De troendes åndelige hjem ble stiftet på denne dag.

Deretter bøyde forsamlingen knær
i bønn om Herrens velsignelse her.
De la saken over i Guds hånd
og ba om den rette broderånd.

Det brant en ild og en virkestrang
så vel hos kvinne som hos mann .
Trettifem var det i alt
som ble med og tegnet sitt navn.

Foreningen vokste år etter år.
Flere nye ved stammen står.
Men atter andre fikk reisebud,
og er for lengst hjemme hos Gud.

Velsign oss i alle kommende år!
Hjelp oss at vi bestandig samlet står!
Velsign de midler som sendes ut!
Hjelp oss alle, du kjære Gud!

Så vil vi i stillhet minnes dem
som nu er hjemme hos Gud.
De som så trofast ofret seg,
og som holdt ut til slutt.

En takk for alt ifra alle år;
minnene lever enn.
Deres liv har satt sine spor
til oss som lever igjen.

Skrevet i mai 1977

Prolog til 50 års jubiléet for Misjonssambandet

Kvinneforening på Hofmoen, Høland. 1930-1980¹

I dag vi feirer jubelfest – vår forening gammel er blitt.
Tenk, hele 50 år –
det er ikke så liten tid. Det er mange dager, uker og måneder disse år.
Jeg rekna ut at det var 550 ganger av de årene i de 11 måneder i året –
som alle disse møtene har rusla og gått.

På en dag som denne flyr tanker langt av sted:
Hele 50 år kan huskes, for den som først var med.
Christian Høilund og Olga Bjørkevoll var med frå første start,
og der er alt som heter hukommelse, riktig godt bevart.

Det var i 1930 – da var det en tapper kvinneflokk,
som ville ofre seg for misjon, og da tanken ble tatt opp
om å stifte en forening. Men når jeg nu på navnelisten ser,
så er det så mange, mange, som ikke mer i blant oss er.

Men den gang var det mange, som en gang midt i januar
drog av sted til Astrid og Martin Holen der en avgjørelse fann.
Og det var sikkert alle, som med en bønn i hjertet sitt,
ba for foreningen som skulle bli, og om Guds hjelp til dette skritt.

Den 31. januar 1930 da ble det aller første møte holdt.
Det ble holdt på Høilund, og jeg synes jeg ser dem begge stå
der så glade og stolt.
Ja, der ble det nok velkomsthilsen, med varme håndtrykk og glade smil.
For nu var jo alle så glade – for at de hadde fått dette til.

Vi ser for oss Svend Høilund, mor Høilund og mange, mange fler.
Vi har så kjære minner etter alle disse som ikke er mer,
Men slik er jo livet. – Noen kommer og noen går.
Så er det for oss som er igjen, at vi en gang reiseklare står.

¹ Denne kvinneforeningen feiret sitt 80 års jubileum i 2010 og er fremdeles aktiv. Mor var med i denne foreningen helt fra starten i 1930 til hun døde i 1990. Hun var også leder i mange år, og skrev enkle åpningsdikt som hun leste opp som en åpning av møtene. Noen av disse er gjengitt her i boken.

Men nu vil vi minnes disse med ærbødighet og takk!
Den gang var det andre tider, men likevel alltid de rakk.
Til møtene de kom – gang på gang selvom veien var tung og lang.
Da var det ikke å kjøre bil. Med sykkel eller til fots en tok seg fram.

En kan kanskje undres og smile litt, – i første møte gav de til saman 9,25
eller kanskje siden så mye som 13.00. Da var en jo rent så kry.
Eller som den første festen – kr 43.00 de gav.
Ja da tror jeg nok en syntes at resultatet var riktig bra.

Men den som kanskje husker tilbake på de tider vi hadde da,
Jeg vet sikkert når det kommer stykke, at i forhold mere en gav.
Den gang gav en av midler som en trengte til brød –
men misjonsgleden var stor, en ville heller lide litt nød.

Jeg kan huske personlig, at jeg tidlig på måneden la bort,
for å sikre meg å ha litt til møtet, for å gi det var da så stort.
For å sikre meg jeg gjemte vekk for å slippe å være blakk,
og når møtedagen kom, da følte jeg en glede og takk.

Takknemlig at en fikk være med å ofre sin lille skjerv.
Hjertet var glad og lett når en kunne passe sitt verv.
Om det skulle skorte på andre ting som mange ganger måtte vente.
Men det en gav til misjonen, kom tilbake med rente!

Men nu er det andre tider, selvom en gir mye mer.
Men sjølv om en gir, har enn mer en nok til mat og klær.
Mon tro om vi tenker riktig over å takke for at vi har det så godt.
Eller regner vi at slik skal det være, utan å takke for alt vi har fått?

I alle disse år vi har vært sammen, har vi mange gode minner å dele.
Og vi ønsker så gjerne for foreningen at slik skal det fortsatt være.
Til alle sammen vi skylder en felles takk!
For møter – musikk – sang og taler, og hyggestunder med kaffe og snakk.

Men det sitter jo en her, som i hele 25 år,
Christian Høilund, så lenge var formann vår.
Han er ikke av dem som vil ha ros eller skryt,
men i dag så inderlig gjerne, noen takkens ord vi må få rekke ut.

Men så skal vi heller ikke glemme dem, som så trofast tok gitar og fele med fra hjem til hjem, og som gjorde at møtene blev fylt med sang og liv, og de trofaste mennene som alltid bidrog med talen sin.

Og nye skudd til stammen er kommet i årenes løp – og vi håper foreningen vår vil stadig blomstre og aldri bli lagt i støv.

En takk til dem som på kjøkken har strevet, når vi her på Betel har fest.

Så i dag, når vi jubilerer, finnes mang en hedersgjest.

Alle har fylt sin plass – alle som har vært med.

Vi er alle små grener, på Jesus sitt vingårdstre.

Om kvistene ofte er litt tørre, om det liten frukt er å se, han ser ikke i det store – det aller minste teller med.

Så vil vi be om Guds signing for foreningen i kommende år, at vi alle kan få være med og hjelpe litt – der ute som hedenskapet rår.

Kjære Jesus, sign du våre midler, og minn oss stadig om igjen – at vi går til deg i bønn for dem som bringer evangeliet frem.

Den som står i striden og forlater hjem og fedreland, og ofrer seg helt for dem i nød der som det trenges kan, de har nok mange byrder, som vi ikke kan forstå.

La oss alltid hjelpe dem – med den støtte de kan få.

Så vil vi be deg for festen: La det bli en minnerik kveld.

Uten deg blir allting tomt – treng du inn til hver en sjel.

Og la oss enda minnes dem som har forlatt oss her på jord.

Vårt håp er at vi en gang samles med dem i himlens kor.

Takk for at alle minnene etter dem, de er så kjære.

En gang så kommer tiden at vi får vårt ettermæle.

Du ser oss alle kjære Gud – lær oss å gå til deg i bønn,

og takke hver dag og stund for frelsen ved Guds sønn.

40 års jubileumsfest på Betel 1977

Så langt tilbake som 40 år, da fantes ikke bedehus i kretsen vår.
Møtene som oftest på skolehuset var, og ellers rundt i hus og gard.
Alle troende gikk med et lønnlig håp om et bedehus å få.
Det ble drøftet litt med venn med venn, men siden all ting døde hen.

Det ruslet og gikk i flere år. Alle med den samme drømmen går.
Det ble diskutert og drøftet gang på gang, men att og fram var det like langt.
Endelig skjedde det man håpet på. I 1932 det første møte skulle stå.
Alle var fullt enige om at det nu ble en realitet.

Møtet på Hofmoen skole var, det var den attende februar.
Mange interesserte møtte fram, både av kvinner og menn.
Kretsens tre foreninger sluttet seg til, for sammen da arbeide vil.
Så ble det dannet en komité som fikk i oppgave å finne et sted,
et sted hvor bedehuset skulle stå, og hvor det kunne være tomt å få.

Tomtespørsmålet det gikk lett, for Marius Moe han var beredt.
Han forænte tomt fra sin egen grunn, og ble tatt imot i samme stund.
Så var det å gå med liste fra sted til sted, og så en basar i ny og ne.
Kakeutlodning på fest ble det også, for mange bekker små gjør ei stor å.

Bedehuskomiteen den holdt ved, og møte på møte fant sted.
Det var mange ting å tenke på for at alt skulle klaffe og alt skulle gå.
Men Guds velsignelse ble lagt til grunn, og det ble tid til bønn og en andaktsstund.
I hjertene spirte det håp om det nye stedet de skulle få.

Så kom en forening, det var «Unges Håp». En forening som helt hadde satset på
å vie sine unge år til Gud, og la midlene gå til et bedehus.
Så ble det fire foreninger i stedet for tre, som bedehuset skulle deles med.
Og alle møter ble lagt frem, og innført hvem som skulle ha dem.

I 1937 sto huset klart, og på kreftene var det ikke spart.
På Moberget det sto så høyt og fritt, det hus som i bønn til Herren ble gitt.
Betel var navnet det skulle få, og tenk, nå har det stått i 40 år!
Så i dag vi feirer vår jubelfest, og vær velkommen hver en gjest!
Det er så underlig å tenke på, – helt tilbake i alle disse år.
Tidene har skiftet og vi med dem, men Betel har vært vårt felles hjem.
Det har stått i brask og bram, og det har rommet bønn og sang.
Mange taler og Guds ord. Der har vi gått til dekket bord.

Det er mange, mange her i kveld som burde ha en takk,
men å nevne hver enkelt ei vi rakk.
Men for Kristian løfter vi hatten av, for han jo selveste byggherren var.
Prisen den var nok ikke stor, – den ble billig kjære bror.
Og mange her har tatt sitt tak, og det har vært dugnad av alle slag.

«Unges Håp» vil vi gjerne nevne her, som så trofast har holdt ut,
og alt som er kostet på fram gjennom tiden helt til nu.
Alle har lagt sin vilje ved, og nu har vi så godt et sted.
Så vi med takk det feire vil, og sammen ønske mange gode år dertil!

Men noe som vi ikke rakk, var å si vår inderlige takk,
til alle dem som ikke er mer, og som har lagt sitt arbeid ned.
Men en gang i livets morgen, da vil vår takk vi bringe hen,
for det er vårt alles håp, – å få møte dem igjen.

Løken kirke – 100 års jubileum

Løken kirke, så vakker du står, nymalt og fin!
Alt ikring er ordnet i stand, du står der så krittende hvit.
Kjærlige hender har gjort sitt verk, ute og inne tatt hånd om deg
for at du skal stå der så fin når du runder din milepæl.
En milepæl på hundre år forteller i seg selv
at på Løken er en høytid stor, og vi alle vil deg vel.

Tenk på hva du har tatt imot på alle disse år.
Hva du har gitt i din menighet, og vil gi i år som kommer og går.
Slekt etter slekt i glede og sorg har du favnet inn i ditt skjød.
Derfor er båndet blitt sterkt, og vi trenger deg både i glede og nød.
Selve kirken er jo Guds hus og bringer budskapet i Jesu navn.

Der er han til stede i alt som skjer, fra preken til altergang.
Vi er stolt over kirken vår, den vakreste kirke vi vet.
Vi er glade for akkurat her er vi forankret i menighet.
Vakker er ei for mye sagt, helt sjelden vakker du er.
Ærverdig du ruver utenpå, inni enda mer verdig er.
Når en fester sine øyne på altertavlen og Jesu disippelflokk,
og siden Jesus på korset, og oppstandelsen høyere opp,
er det rart om en møter kirken med kjærlighet?
Her er alt vi trenger på veien til evighet.

Å oppleve jubileum på hundre år er ikke alle gitt.
Derfor vi med glede takker for at vi får feire ditt.
Du har opplevd skiftende tider, gjennom krig og vonde år.
La vår bønn få være: La den vokse og bestå!
La de små barna bæres til døpefonten fram,
og la dine konfirmanter bli velsignet i Jesu navn!
Alle de som gir sitt løfte til Gud og sammen kneler ned,
hjelp dem du og gi dem kraft, så løftet det varer ved!
Alle de som kommer tørstige fram til ditt nattverdsbord,
gi dem forlatelse og fred, gjennom ditt legeme og blod!

I 1918 da spanskesyken herjet, og vi i bygden var temmelig ny,
da fikk mitt møte med kirken så mye å bety.
Far og vi søsken så fattig på kirkebenken satt,
for fremme ved kirkens kor stod der to hvitmalt kister,
og det var mor og storebror.
Så har tidene skiftet både i glede og sorg,
men du, vår kjære kirke, har stått der som vår trofaste borg.
Så vil vi takke alle dem som villige år etter år,
så sant klokkene ringer, alltid til tjeneste står.

17. mai fest på Betel

Nå feirer vi 17. mai igjen med grønt i bakker og lier,
og bjørka står pynta og fin, og alt av liv nå spirer.
Regnet kom så stille og fint. Det ble så friskt og godt.
Og nå vaier vårt kjære flagg. Det lyser i rødt, hvitt og blått.

17. mai er barnas dag, og dagen blir feiret til ende.
Det er jubel og hurrarop. Alle så glade seg kjenner.
Dagen er også de unges dag, og den feires med glede.
Samlet under det norske flagg, er alle jublende til stede.

17. mai er vår alles dag, og vår frihet vi feirer nu.
Vi gleder oss over landet vårt, og sender en takk til Gud.
Takk for vårt deilige land at vi her kan få bygge og bo!
Her er vakkert, her er godt – Norge, vår kjæreste plett på jord.

17. mai er vårens dag. Alt det vakre forbindes med deg.
Da kommer de unge som første skudd og lys på vår vei.
Kulde og snø er tilbakelagt, sommer og sol vi får.
Jorden gir enda en gang av sin prakt også i dette år.

Men i alt det som spirer og gror, der finner vi Gud i alt.
For bak alt det vakre vi ser, der finner vi en skapermakt.
Takk for den kristne tro som sendte lys over land og hjem!
Hjelp oss, gode Herre, til at vi holder dette lyset frem!

Nå er det kveld over landet og samler til møte her,
for å glede oss sammen denne dagen vi har så kjær.
Så takker vi Gud for vår frihet og at vi har Guds ord.
Takk for at vi alle kan komme så trøstig til nådens bord!

Familiefesten på Betel 4. april 1976

Vi er samlet til familiefest, det er så gildt for oss å se,
at så mange av de som er innbydd, er kommet her.
Vi tenkte å få en hyggelig stund, med taler, sang og Guds ord,
så skal vi prate sammen og kose oss, sammen rundt kaffebord.

Her inne, her er det trygt og godt, – her merker vi Guds ånd.
Her kan vi få næring for kropp og sjel, – her føler vi broderånd.
Verden den frister med mange ting, men kun tomhet blir bare igjen,
du merker det inne i hjertet ditt, – om du prøver det om igjen.

Nu skal vi snart feire påskehelg, minnes han som led døden for oss.
Han som for vår skyld svettet blod, og ble naglet til Golgata kors.
Tenk dette det var for meg og deg, – og for hver eneste synder på jord.
For oss er det, bare å ta i mot, – ja, er ikke dette stort.

Hvorfor ikkje gi det du har, – om det blir usselt og skralt.
Gud ser på hjertet, han vil alle ha, – men ikke delt elle halvt.
Nei, gi dine dager, og gi dine år, – tiden så hastig flyer.
En dag du kanskje reisebud får, – hva er det da som for deg kan bety?

Hver en tenkende sjel, den må forstå, – at et liv etter dette det er.
Hva elles ville vel vi oppnå, – bare leve en stund, siden ikke noe mer.
Nei, vi er skapt til noe så stort, – til å arve himmel og jord.
Hva mer kan vel hjerte håpe på, – det kan vel ei måles i ord.

Det virkelige livet det begynner da, med den uutgrunnelig evighet.
Hva venter så Jesus lykkelige barn? Et hjem i glede og fred.
Men tenk å stå utenfor himlens port, når det er for all tid for sent,
og bare til mørke å bli vist bort, – når vi til noe annet var tenkt.

Åpningsord til Betel

Nu har vi igjen begynt på et nytt nådeår
Guds velsignelse er vår bønn
Vi ber om signing for foreningen vår,
en gang skal vi få vår lønn.

Gud, du ser vi er samlet en liten flokk
som prøver å arbeide for din sak.
Legg du viljen ned i oss,
så vi arbeider mens det ennå er dag.

Det er lite vi kan, men i felles løft
kan vi få være med.
Legg trangen ned i oss
så vi ofrer oss mer og mer.

Gi oss trang til å gi,
og la oss med glede gjøre det.
Vi blir ei fattige for det.
Det gir oss hjertefred.

For ute i verden der trengs vår hjelp,
der trengs det mer enn vi kan forstå.
Tenk så stort å få være med,
og hjelpe dem som er i mørke ennå.

Takk at vi har ditt lys i blant oss,
at vi kan samles om ditt ord i fred –
så la oss sette pris på det
slik at vi kan beholde det.

Nå vil jeg ønske alt godt i det nye år,
og la oss alle stå hverandre nær,
Da vil foreningen vokse, og vi skal se
at kanskje vintreet frukter bær.

Så la oss minnes dem til slutt
som ei er i blant oss mer –
de som ofret seg så trutt,
men nå hjemme i Himlen er.

Et dikt skrevet for åpning av et møte.

Vær velkommen til julefest på Betel

Vær velkommen til julefest
mens lysene i treet skinner!
Nu vil vi samles om Betlehem,
og barnet og krybben minnes.
Så vil vi lytte til englenes sang
og til Jesus, fredens fyrste.
Vi takker for gaven enda en gang,
la den bli det første og siste.

Den gave vi fikk var så stor:
at vi en frelser skal eie,
som fødtes ned til vår arme jord
og blev lagt på så simpelt leie.
Men en gang skal han i herlighet
komme som kongenes konge.
Å, la oss ikke glemme hans ord,
men la oss synge «ære være»!

La aldri forstumme julens sang
og julens glade toner!
La oss bære dem fra slekt til slekt,
til jordens millioner!
Da vil solen bryte frem
midt i vinterøde,
og håpets stjerne lyse klart
i tidens morgenrøde.

Så vil vi møte det nye år,
fullt av glade og kjærlige tanker,
så vi, mens dagene kommer og går,
hva vi møter, og hvor vi vanker,
ber om å bli fylt av Jesu sinn,
så vi sterke i striden seirer,
så vi kan gå inn i det nye år,
og finne de rette veier.

Norge mitt land

Et vidunderlig land vi eier
vårt Norge så inderlig kjært.
Dette landet det ble vår seier,
til oss det er forært.
Når det grønnes i lund og li
da røres det inni vårt bryst,
takken i hjertet ut springer,
alt blir så godt og lyst.

Vidunderlig er du Norge,
som kan forvandles så fort
at spirer og blader kommer
så snart snøen er smeltet bort.
Snart lyser åkrene grønne,
og bjørka får sin sommerdrakt.
Da våkner til liv alt det skjønne
som står i Guds skapermakt.

Snart blomstrer syrin og hegg,
og det dufter så inderlig godt,
og så kjenner vi varmen av solen
etter vinterens kulde og grått.
Så hører vi fuglesangen,
og merker dens triller og kvad.
Gud lær oss at vi kan være
i hjertet så jublende glad!

Men sommeren går jo så fort,
men vi vil fryde oss mens den er her.
Vi vil favne dens vakre dager,
vår deilige sommer så kjær.
Vi vil takke for landet vi eier,
og for at vi har det så fritt.
Vi ber at Guds ånd den må lyse
over landet som er ditt og mitt!

17. mai 1985

En dag omframnt alle dager!
En dag for voksne og for barn.
Da alle flagg er heist til topps,
og vi feirer 17. mai!
Vår og skjønnhet den omkranser
Norge med de tusen, tusen hjem.
Og vi ønsker: vær velkommen,
vår 17. mai i 1985!

Til minne om var kjære frihet,
som vi i 1814 fikk!
Da fattige, men trauste nordmenn
tappert mot all stormakt gikk.
Da de stod som klippen fast,
og andres forslag måtte vike.
På Eidsvoll, der som kampen stod,
fikk de lov om eget kongerike.

Norge fikk sitt eget storting
og sin grunnlov gjennomført.
Den gang var det trange, harde tider,
men med kamp – til slutt ble hørt.
Dems meninger var ei å rikke,
selv om det siden dundra skott og krutt.
Et trofast storting stod mot skremser,
og den sin seier fikk til slutt!

Ikke mange år deretter,
ble 17. mai Norges høytidsdag.
Den store fridom måtte feires,
og den har holdt seg støtt ved lag.
Kanskje sånn i ufredstider,
har den dog vært litt stagnert.
For så igjen å blomstre opp,
når landet vårt igjen fikk fred!

Nu er det i Norge gode dager.
Men la oss huske hvordan fedre slet,
så vi verner om vårt kjære Norge
med takk og tro og kjærlighet!
Takk at vi igjen med fred kan hedre
en 17. mai i vårtegens drakt.
Ja, når det korsmerkede flagget vaier,
la oss sende opp til Gud vår takk!

Barndomsminner

Jeg tenker ofte tilbake på hjembygda mi,
barndomsminner de slettes ei ut –
Med årene kommer de sterkere frem,
og jeg kommer dem ofte i hu.
Barndomsbygda mi i Hardanger,
den lå så lunt innunder høye fjell,
foran lå fjorden blank og blå.
Jeg var liten, men jeg husker det lell.

Midt etter dalen renn ei elv –
i tankene jeg hører dens sus,
og innimellom små fossefall –
ja, der var det liv og brus!
Når frukttrærne stod i sin fulle blomst –
da var naturen virkelig flott,
en plett som i tankene er bevart,
jeg minnes det alt så godt!

Nede ved elva leikestua vår var,
en firkant av bjørk og gran.
Den var for oss så virkelig kjær.
Den var plantet og stelt av far.
Der satt bestemor og passa oss.
Hun satt og strikka og sang.
Vi leika glade og tilfreds,
og livet det gikk sin gang.

Rett bak gikk fossen med bulder og brak.
Det var bestemors orgelmusikk –
ved siden av hennes salmesang
der hun harmonien fikk.
Hun sang salmer så ofte,
så vi kunne dem nesten utenat.
Vi forstod dem vel ikke alltid,
men et lite frø i hjertet ble satt!

Nede ved fjorden var det båter som kom,
ja, båter som kom og gikk.
Der var vi ofte, for der var det liv –
og opplevelser alltid vi fikk.
Jeg husker når båten den la til land,
og vi hørte dens kjente fløyt,
da var det spenning og mangt å se.
Jo, – vi hadde det gøy!

Så fikk vi bli med på fisketur
i båten en gang i blant.
Når fjorden var stille, og sikker lå,
og masse fisk vi fant!
Det var kolje, hvitting og uer,
og i elva store ørreter spratt.
Der var jeg ofte med storebror,
men jeg var redd, når jeg fikk napp!
Da måtte storebror hjelpe meg,
og satte meg ned på en stein.
Når han tok livet av fisken,
da var det som oftest jeg grein.

For ørreten var diger og stor,
jeg bare ei lita jente var.
Han ville så gjerne ha meg med,
og jeg minnes elva så rein og klar.
Og far og mor de strevet alltid –
det var nok ingen åtte timers dag.
Bestemor hjalp til med alt,
og de gikk så godt i lag.
Jeg husker rokken som surret støtt
når det var en ledig stund,
og vi små jentene satt rundt
og hjalp til med å karde ull.

Jeg husker eldhuset som vi hadde,
der det ble stekt flatbrød og lefse
Der borte de røykte fisken,
som for vinteren ble hengt bort.
Ja, det er minner som i hugen leker,
jeg binder dem sammen til en krans –
og de vil være der bestandig,
for der inne har de satt seg fast!

Om søndagen var det kirketur.
Om sommeren ofte vi en seiltur fikk,
og masse båter satte stevne
til andre siden hvor til kirke vi gikk!
Takken kommer ofte sent –
men den inne i hjertet bor.
Takk for all omsorg og kjærlighet,
for at vi fikk en barndom så lys og god!

En blomst til Høland

Jeg skrev nylig noen ord om hjembygda mi, jeg roste den, men alt var dog sant.
Men jeg vil gjerne også gi Høland en blomst, den bygda som her øst vi fant.
Her er jeg bosatt, her har jeg slått rot, da jeg kom hit, var jeg 8-9 år.
Så denne bygda den er blitt mi, denne bygda er vår!

Jo visst ligger Høland vakkert til, med sin storslåtte åpne natur.
Med åker og eng og skog omkring, jo, her går det an å bo!
Granskogen står som en ramme rundt, blandet med lauvskog og fine trær.
Når bjørka blir grønn og skiller seg ut – ja, bygda den er så kjær.

Når høsten kommer med sin fargeprakt, da får du ei se deg mett,
selv om det ofte vemod i hjertet er at dette forsvinner så lett.
Men når så skogen står hvit av sne, og sola glitrer og bryter seg fram.
Jo, da er det et vakkert syn å se, da er det et eventyrland.

Her har jeg mange av min kjære slekt som jeg føler står meg nær,
og bare venner i øst og vest. Bygda den blir meg kjær!
Hølendingen skal ha mye ros, for han er så inderlig liketil.
Her kan vi møtes og ta en prat, prat om ting og om stell.

Her har vi fostret våre barn, og sett dem fått vokse opp.
Her har vi møtt våre svigerbarn og fått en stor barnebarnflokk,
som alle øser ut og gir av sin kjærlighet. Hva mer kan du ønske deg her?
Her har vi noe å leve for – jo, den nye bygda blir kjær!

Her finnes vann i Høland, Hemnes og Bjørkelangensjø er fin å se,
og mange små tjern i skogen fins, som ligger stille og idyllisk til.
Så har vi vårt kjære Maltjern, som skaffer oss så godt et vann
Det er slettes ikke alle steds at slikt rent vann finnes kan.

Høland skal også ha sin ros: her er bygd skoler og mange pene hjem.
Og ungdom som er heldige, har fått skolegang, som fører dem lenger frem.
Mitt ønske for dem alle er at de en trygg fremtid ser,
og at de søker det gode i livet, så at på sikker grunn det bær!

Stort at her finnes ungdom som så frimodig står fram
og vier sitt liv til Gud. Kjære Jesus gi dem kraft så de alltid holder ut.
Hjelp dem å seire mot mørkets makt når tunge skyer legger seg ned.
Styrk dem så de tar kampen opp, og det gode varer livet ved.

Så har vi mange kjære bedehus der vi samles og deler Guds ord.
For alle oss som er misjonens folk, synes vi det er stort på jord.
Samle midler og sende ut til dem som lider sult og nød,
og misjonærer med evangelium og livsens brød.

Og så har vi den vakre kirka vår, som er omkranset av bjørketrær,
og rundt ligger mange gjemt i jord, av dem vi hadde så kjær!
Å, om vi trofast kunne møte fram når klokken ringer til gudstjeneste inn,
for til sist vi må føres dit en gang – da spørres ei om tid eller ting.

Å, den tiden kan komme når som helst, mange ganger selv i unge år.
Mange ganger har klokken ringt, nå denne siste vår.
Da spørres det bare om en eneste ting, er vi rede til å møte Gud?
Å nei, vi kommer nok alle til kort, men vi har en frelser som kommer oss i hu.

Selve livet det er jo så kort, mot den u-utgrunnelige evighet.
Skal vi komme til himmelens port, må vi denne Frelseren se.
Da kan vi øyne en evighet, for han har lovet at hvis vi tror,
da kan vi møte ham nå og her, og siden i det himmelske hjem få bo.

Juni 1978

Til slektstevnet i Hardanger

Tenk at vi skulle få oppleve noe så gildt og så stort
at vi skulle samles i tallrik slekt her på hjemstedet til vår kjære mor.
Her knyttes det mange minner, minner fra tiden vi var små.
De minnene blir sterkere etter hvert som tiden går.

Her i det vakre Hardanger, kan du tenke deg noe vakrere sted?
Her er vi samlet til fest, – vi er så heldige å få være med.
Her møtes – vi oppi åra – vi som har kjent hverandre som barn,
og her treffer vi også de nye skudd, som på slektstammen vokser fram.

Tanken går tilbake til ferien med far og mor.
Hver sommer vi drog med «Dampen», og til Løbakken ferden for.
Morbror Andreas kom til brygga, og møtte oss med kjerre og hest.
Å, du! Hvor vi barna gledet oss. Det var sommerens høydefest.

Jeg har tenkt så ofte tilbake, tenkt og følt takknemlige ord,
men den som skulle ha takken, er for lengst lagt i jord.
Jeg tenkte på morbror Lars, og på den snille morbrorkåna vår,
stor familie var de fra før, og vi kom hvert eneste år.

Alt slitet og strevet som lå bak, – det var vi for små til å takke for,
men minnene inne i hjertet bor, de kan ei tolkes med ord.
Der har de alltid vært bevart, minner som så kostbare er.
Minner fra den lyse barndomstid, og om alle vi hadde kjær.

Jeg husker det store rommet der hvor vi alle lå.
Ja, enkelte ting jeg husker så godt som det skulle vært i går.
Da morbrorkåna kom med kaffebrett, ja, da var gleden stor,
da krøp vi alle sammen, oppe i senga til far og mor.

Så hvis jeg ikke husker feil, så var det på senga et brett,
som kunne skyves att og fram, tenk, så praktisk med alt i ett.
Det brettet hadde vi mellom oss, og gjett, om vi kosa oss da.
Med lefser og alt som smaka så godt, var det noen sak å være glad?

Jeg ser for meg den store barneflokk, Helga, Solvei, Olav, Knut, Bjørg og Alf. Når de fikk oss åtte i tillegg – hvordan kunne slikt gå an? Så hadde vi vår kjære bestemor, og der traff vi morbror Mikael, og Andreas den store ertekrok – i han var jeg veldig glad.

Han var jo fadder for meg, jeg var guddotter og gromjenta hans. Han erta om «lammet» til bestemor, det var erting uten stans. Så var det morbror Brigte, med sitt lune og varme smil. Enkelte ting en fester seg ved, jeg synes han var veldig snill.

Så minnes jeg deg gode Olav morbror, og Dina jeg glemmer det ei. Det er minner som en har levd på, mange ganger på livets vei. Jeg husker da vi var på besøk, og fikk ferske boller og wienerbrød. Jeg glemmer aldri sørgebudet da mor fikk brev, at morbror var død.

Leiken gikk, og jeg husker det store eiketret, det var dukkestua vår. Der kan de tru vi hadde det gildt, og der var det leven og skrål. En gang hadde Olav tannverk, han syntes vi kunne holde fred, men vi var glade og leika – og vi hørte ikke på det.

Den sommeren Helga sto brud, var siste gangen på Løvbakken som barn. Jeg ser for meg de lange dekkede bord, og bryllupet varte i flere dager. Da bryllupsfølget til kirken drog, fremst i flokken brudekrona skein. Det er minner som sitter fast, fra en barndom så god og rein.

En sannferdig historie

Ofte når jeg ser hvordan pengesedler blir behandlet i dag, både tikroner og de som større er bare blir krøllet sammen og dytta i lomma, så de blir både skrukkete og skitne. Jeg tenker ofte at tidene har jammen forandret seg. Hva er vel en tier?

Derfor har jeg slik lyst til å fortelle noe fra gamle dager, som handlet om en tikrone, om ikke i sedler.

Denne fortellingen er fra den gang jeg var det vi nå kaller for tenåring. Det var en særdeles fin høst det året, og spesielt mye fin tyttebær i skogen. Det var mange som dro i skogen og plukket bær for å tjene seg en ekstra

slant. Mange trengte nok å spe på med litt ekstra fortjeneste.

Jo da – vi ville også prøve, vi var fire søsken som ville prøve lykken. En yngre bror av meg og jeg skulle gå i skogen å plukke bæra, mens en eldre søster som ikke var helt sterk (grunnet mye sykdom), og en yngre søster skulle stå for rensingen. Så vi var altså fire stykker om denne håpefulle forretningen vår. Det var ikke bare greit å komme seg i skogen, for vi måtte være med ute på jordene og hjelpe til, og i fjøs og stall måtte vi også ta vår tørn. Men til skogs bar det så snart vi kunne komme frå. Det var lang veg å gå, vi måtte gå om Dammerud og Monserud.

Først høgt oppe i Sæterhøgda kunne vi legge an med bærplukkinga. Vi hadde med oss nistepakke, så selve bærturen var veldig koselig. Men huttemegtu hvor mo en var i de unge knea innen en fikk børa opp på ryggen! Bakken oppover til Monserud var tung. Men pytt, hva gjorde vel det? Vi hadde jo planer om å sende tyttebæra til sjølveste Aamodt og Svae i Kristiania. Det var dit bøndene sendte varer den gangen.

De som satt hjemme og rensa bæra, gjorde en bra jobb, for du verden så fin bæra var. Ofte var det fristende å holde på til langt på dagen, men vi var også litt engstelige, for vi var jo ikke så kjent i Østlandets skoger, og var redd for å gå oss bort. Hjemme hadde vi en riktig fin stabburs-klokke, som det var skikk og bruk å bruke til å ringe inn til måltidene med. Far som ikke brydde seg så helt om disse Hølands-skikkene, fant snart ut at den kunne brukes til mange praktiske ting, for eksempel når vi ble litt for lenge ute om kvelden, eller når vi var for lenge i badekulpen i middagskvila. Ja, da ringte han med klokka. Da gjaldt det å få opp farten. Spesielt fint var det når vi var i skogen, for da hørte vi retningen, og viste godt å komme oss hjem.

Så var dagen kommet da selve forsendelsen skulle foregå. Bæra sto rensa og fin i flate kasser på stabburet, for der var det kjølig. Broren min og jeg kjørte kassene til Løken stasjon med den store svarte jegerhesten vår. Ja, vi var nok ikke lite stolte av fangsten vår.

Så begynte den store spenningen, men der måtte vi smøre oss med tålmodighet.

Glade og forventningsfulle sprang småsøsknene våre til veggen, når de så Ludvig Engh med sykkelen og posten, men uke på uke gikk, og de kom like skuffet og slukøret hjem fra postkassa. Men så endelig en dag skjedde det helt store. Langt borte frå veien hørte vi småsøsknene rope: «Hei, det er kommet bankobrev.» Ja – tenk bankobrev fra selveste Kristiania, med lakkstempel og gode greier. Ja, så ble det høytydelig åpning av brevet av oss fire søsken.

Men tro meg eller ei! Oppgjøret lød på kr 20,-, altså kr 5,- på hver av oss. Jeg som var eldst, husker at jeg ble så sint at jeg tente på alle plugga. Denne Aamodt og Svae måtte være en ordentlig knusling. De skulle aldri få mere varer frå oss. Dette skulle aldri skje mer! For unge var vi vel til å forstå at frakta den lange veien først og fremst ville forringe kvaliteten på bæra. Først var det jo å få bæra fraktet til Løken for å sendes med «Tertitten» via Løken, Bjørkelangen og videre til Sørumsand stasjon for å fraktes videre til Kristiania. Til sist til Aamodt og Svae som skulle selge den på torget.

Men kr 5,- var jo mye penger den gangen, og jeg hadde frå før spart kr 5,-, så nå hadde jeg endelig kommet frem til den minnerike tikronen min. Jeg hadde lenge gått og kikket på et pent blomstrete kjolestoff, og regnet ut at nå hadde jeg iallefall nok til kjolestoffet. Jeg hadde nok sikkert fått penger av far også, om jeg hadde spurt, men det var så moro å ha tjent til det selv. Vi hadde fått oss en stemor, etter mor som døde i spanskesyken. Stemoren min var snill, og lånte meg den fine sykkelen sin, så nå kunne jeg dra av sted og kjøpe det fine kjolestoffet.

Det var ei glad, lita jente, med tikronen i en liten pung oppe i ei korg på sykkelstyret, som reiste til Løken Forbruksforening for å handle. Yr av glede syklet jeg, og det var ikke hver dag jeg kunne sitte på en sykkel, for den skulle jo behandles fint om den skulle vare lenge. Men nå hadde jeg sjansen og syklet runde på runde rundt omkring på Løken. Litt vilt gikk det nok for seg, og kurven danset både hit og dit, men det var jo lokk på kurven, så pungen lå nok trygt og godt, tenkte jeg. Ja, nå skulle det handles for penger jeg selv hadde tjent, men akk, den

gleden tok snart slutt, for i det ene hjørnet på kurven hadde det under sykkelturen blitt et stort hull, og vekk var pungen med den dyrebare tikronen.

Jeg var inne i butikken da jeg oppdaget det, og hadde heldigvis ikke bedt om å få målt opp tøyet ennå, så jeg listet meg bare ut. Så ble det nye runder på sykkelen, men denne gangen var det ikke av glede, for nå gjaldt det å leite etter den forsvunne pengepungen, men dessverre uten resultat.

Ja, så var det å ta fatt på hjemvegen foruten kjolestoff. Sorgen og skuffelsen var stor, så jeg kan si på godt Hølands-språk at jeg gråt så snørr og tårer rant. Jeg brydde meg ikke om jeg møtte noen, men bare gråt. Far syntes veldig synd på meg da jeg kom hjem og fortalte hele historien, og jeg fikk nye penger til kjoletøy. Stemoren min hjalp meg på tur med syngen, og kjolen ble riktig fin.

Tanken på pengene som var blitt borte, plaget meg lenge, og jeg tenker ofte på denne historien når jeg ser hvordan penger blir behandlet.

Indre Akershus blad 18,mars 1986.

Et liv med prøvelser

Løken: – Det var ingen spøk, en hard tid. Men jeg fikk god hjelp. Barna var flinke, sier Helga Vestreng. Hun mistet sin mann i 1941 og satt tilbake med fire mindreårige barn, det femte var på vei. I dag kan hun feire sin 90 årsdag,

Jeg har både gledet og gruet meg til denne dagen. Du skjønner jeg fikk hjerte-flimmet i sommer. Senere har jeg fått en brist i ryggen og har vondt for å gå. Jeg er så redd for å falle før bursdagslaget mitt i kveld. Men jeg håper og tror ryggen retter seg etter et avlastingsopphold på aldershjemmet i Aurskog, kvitrer Helga.

90-åringen hører til de som ikke gir opp så lett. Livet hennes har til tider vært strabasiøst. To ganger har hun blitt enke, men likevel har hun holdt livsmotet og livsviljen oppe. Å bli alene med fem mindreårige barn under krigen, samtidig som hun skulle ta seg av gård med ku og gris, ble ingen dans på roser, men med pågangsmot og god hjelp går det meste.

Vakker plett

På gården Vestreng mellom Løken og Momoen holder Helga et stort hus, en vakker plett der jubilenten ordnet opp med hus og hage i sine velmaktsdager. Hun har vært veldig glad i blomster. En aktiv, arbeidsglad og samfunns-engasjert dame.

Helga Vestreng fikk i unge år god opplæring i det som skulle møte henne senere i livet. Hun tjenstegjorde på Rønningen husmorskole i tre år, jobbet senere i barnehage på Strømmen. Begge deler fikk stor betydning og nytte for henne senere i livet.

– Hvordan er det å bli gammel?

Trist egentlig, men etter hvert har det blitt mer moro. Alt avhenger jo av helsa. Men du vet jeg har så god hjelp. Barn og barnebarn stiller opp til enhver tid og glem ikke hjemmehjelpa mi, Lise Kopperud: Hun er alle tiders.

Helga Vestreng hører slett ikke til dem som syter og klager. Eldreomsorgen i Aurskog-Høland har hun mye pent å si om, og den behandlingen hun fikk på Bjørkelangen aldershjem ved påsketider (avlasting) kan hun ikke få fullrost.

Skriver dikt

Indres lesere har fra tid til annen kunne lese dikt signert Helga. Med sirlig håndskrift har hun nedtegnet sine tanker og sendt dem til redaksjonen. Gudstro og skaperverket er hennes gjennomgangstema. Produksjonen har hun nå mellom to permer, kalt «Blomster fra en liten barnehand».

– *Du har en kristen forankring, skjønner vi?*

– Ja, troen på Jesus og arbeidet for Misjonssambandet har gitt meg et trygt ståsted i livet. Med den har jeg møtt utfordringene, sier den vevre oldemoren og viser oss et «galleri» av etterkommere.

– *Hva synes du om Bondevik, den nye statsministeren?*

Jeg har merket meg at Bondevik bruker ordet ydmyk. Det synes jeg er fint. Uttrykket ydmyk bør vi bruke langt oftere, og vi bør leve etter det, understreker 90-åringen, som er åndsfrisk som få med hørsel og syn i behold.

Gode ønsker!

Fra Indre Akershus blad, av Jan Vestreng.

Små hendelser fra krigens dager

Det skrives og snakkes så mye om at det er farlig å bli syk. Det kan nok være sant, så lange køer på ventelisten som det er nå til operasjoner og: hjerte-lidelser og mye annet.

Men tankene går ofte tilbake til «gamle dager» Det er ikke bare nå det er slik, men alt kommer i glemmeboken. Det nærmeste sykehus før var i Oslo. For å reise dit, var det oftest å ta tog Tertitten fra Løken.

Så den lange runden rundt om Sørumsand, og så med tog derfra til Oslo. Reiste vi fra Løken kl.2 ettermiddag, var vi i byen kl.8 om kvelden.

Under krigen var det vanskelig å få reist. Det måtte innhentes reisetillatelse. Selv da var det vanskelig nok. Bussen var ofte innstilt, så en måtte reise med andre -- lastebilkjørere, – melkekjørere og slikt.

Jeg hadde mannen min på sykehus under krigen. Han døde i en så altfor ung alder – bare 32 år.

Om morgenen gikk toget fra Løken kl. 7. Da var det for tidlig for meg å dra. Jeg hadde små barn og dyr, fullt opp både på fjøs og stall. Reiste jeg kl 2, kom jeg altså til byen kl. 8. Da var det helt blenda i byen foran alle vinduer, så en måtte ta seg fram i mørke for å komme fra Østbanen til Rikshospitalet.

Det var også temmelig nifst å gå. Gatene var fulle av tyskere, bevæpna soldater overalt. Jeg var veldig mørkeredd, men tanken gikk til ham som lå på sykehuset, så jeg sprang hele veien. Tankene gikk også til de hjemme.

Jeg måtte passe på å få reist sånn at bussen gikk dagen etter. Så overnattet jeg hos familie i byen. Far kom og stelte med dyra. Egil, den eldste gutten min som var 8 år, var til god hjelp ute. Inne hadde jeg en søster som var bare tenåring. Det jeg var mest redd for, var brann og de dype brønnene,. Vi hadde i alt 3 slike brønner. Henry, den nest eldste gutten min, redda jeg livet til. Det var bare et Guds under at det gikk bra!

Det var i vårløsingen. Hadde det hendt en tid før, så hadde det ikke vært håp. Vi hadde ei dyp råk midt ute på isen for at vi lettere kunne komme til vann til fjøset. Vannet måtte bæres inn fordi vannrøra hadde frosset. Henry falt i brønnen, og jeg fikk berget han til land mellom isflakene. Jeg var uti helt til halsen da jeg fikk den vesle bylten rett i armene på meg.

Englevakt

I måneder og år etterpå hadde jeg mareritt om nettene. Jeg slo meg først til ro når jeg sto opp og så ham ligge å sove søtt og godt i den vesle barnesengen. Det var simpelthen ikke å se bort i fra ungene et øyeblikk verken sommer eller vinter. Spesielt moro hadde de av å leke ved brønnen.

Tilbake til krigens dager

Jeg skrev om hvor vanskelig det var å få reisetillatelse og enda vanskeligere med framkomstmidler. Det hjalp ikke selv om en skulle på sykehuset.

Jeg kom inn på Det militære sykehus.

Under krigen hadde tyskerne beslaglagt en avdeling på Riksen, så de måtte evakueres til Det militære sykehus. Det går ikke an å beskrive med ord hvor uheldig jeg var som kom dit for å ta operasjon. Det var simpelthen ikke bedøvelsesmidler som virket, og det var en smertefull operasjon.

En natt måtte jeg på operasjonsbordet igjen. Jeg var så dårlig at det var bare så vidt livet hang. Den natta bomba de Kjeller. Byen var fullt opplyst, og det smalt så fryktelig. Alle sengene ble båret ut: på gangen, unntatt min. Jeg var for dårlig til å bli flyttet på. Da lå jeg der, helt fri fra bekymringene. Alt var lagt over i en høyere makt. Hadde jeg dødd da, hadde barna blitt helt alene.

Det var ikke slik at en hadde en bil fra sykehuset. Neida, det var bare å ta veska og gå. Da jeg kom til Ankertorget som ruta gikk ut fra den gangen,

så var den innstilt den dagen. Jeg hadde vondt for å gå, men kavet meg fram til Lilletorvet i håp om at det skulle være noen lastebilkjørere som skulle til

Høland. Jeg traff en, men måtte ta til takke med et åpent lasteplan.

Dette var i februar måned. Det rista temmelig bra oppå der på grunn av de hompete veiene.

Det var heller ingen sykehjelp å få, og det var å gå rett i arbeid da jeg kom hjem.

Det var heller ikke noen sykepengen eller stønad. Operasjonen ble mislykket, og jeg var mer eller mindre syk i et helt år. Da hadde jeg en ny operasjon, og skyssen hjem ble den gang også på et åpent lasteplan i februar måned i flere kuldegrader. Det var ingen annen mulighet til å komme hjem.

Hvis bare en var såpass at en klarte å stå opp og ta fatt på alle gjøremål, så var en glad og tilfreds, selv om en tok natta til hjelp for å rekke det.

Jeg tror nok at mange ting er lettere i dag, selv om det klages mye.

Fra Indre Akershus blad.

